3 1761 06586240 1

BRIEF
K
0041524
vol.6.

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/systematiskfrems06bang

95.

Register

til

Systematisk Fremstilling af

Civilprocessen

af

P. G. Bang og **J. E. Larsen,**

Professores juris.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Louis Klein, paa eget Forlag.

1843.

brief
K
0041524

Register

til

Bangs og **Larsens** systematiske Fremstilling af den danske Procesmaade.

(Optaget i juridisk Tidsskrifts 29de og følgende Bind.)

Indledning.

		1 Deel. Side.	J. Tdsk. 29 Bind. Side.
§. 1.	Begrebet om Proces i egentlig Forstand eller Procesmaaden. (Gjenstande, der indbrages under Processen, uagtet de ei ene vedkomme Retskrænkelser. (Causæ voluntariæ v. non litigiosæ)	1–5	209–213
§. 2.	Om Formers eller Formaliteters Nødvendighed i Processen. (Forholdet mellem den saakaldte materielle og den formelle Ret. Den ved hensigtsmæssige Proceformer tilveiebragte Sikkerhed. Om Nødvendigheden af Formernes Jagttagelse. Deres mulige Utilstrækkelighed i det enkelte Tilfælde. Lovens Anvendelse dels ved Rettergang dels ved Dvrighedens Afgjørelse)	5–10	213–218
§. 3.	Om Forskjellen mellem civil og criminel Proces	10–13	219–221

		I Deel. Side.	J. Tdfk. 29 Bind. Side.
§. 4.	Om de første Grundsætninger for den civile Proces. (Disse Grundsætningers Betydning. Forhandlingsmaximen. Den instructoriske Maxime. Om Modificationerne af de modsatte Maximer. Om Forhandlingsmaximen efter den danske Ret. Afvigelser og Undtagelser fra samme)	14–20	222–228
§. 5.	Om Forskjellen mellem den ordinaire og extraordinaire — civile — Proces. (De forskjellige betydeligere Afvigelser efter den danske Ret fra den ordinaire Procesform, som kunne constituere Begrebet om en extraordinair Procesart)	20–22	228–230

Den ordinaire civile Procesmaade.

Förste Capitel.

Om Sagens Paastævning.

§. 6.	Begrebet om Stævning. (Forskjel mellem Stævning og den blotte Anmeldelse af Sagens Foretagelse. Simple Tilsigelser. Anvendelse af Begrebet om Indstævning paa Andre end Sagens Parter)	25–28	233–236
§. 7.	Om Stævnings Nødvendighed og Undtagelserne herfra. (Frafaldet af Krav paa Stævning. Processuale Forseelser, som kunne paadømmes under		

		1 Deel. Side.	2. Udg. 29 Bind. Side.
	Hovedsagen uden Stævning. Nødstilfælde. Om Uanvendeligheden af egentlige Stævninger under Skifte- og Auctionsbehandlinger. Hvorvidt Stævning finder Sted med Hensyn til Fogedforretninger. Om Stævnings Nødvendighed i de i L. 1—4—34 omtalte Tilfælde. Stævningen er ei Processens Grundvold)	28-39	236-247
§. 8.	Om de forskjellige Arter af Stævninger. (Doms-, Vidne-, Syns- og Eds-Stævninger. Almindelige og særdeles, tvingende og advarende, verbale og reelle, Rets- og Udenrets-, private og offentlige, Hoved- og Continuations-Stævninger. Interventions-Stævninger. Den ældre Adskillelse mellem fornyelige og endelige Stævninger).	39-46	247-254
§. 9.	Om Stævningens Indhold eller saakaldte indvortes Egenskaber: a) Parterne. (L. 1—4—21. Hvorvidt Besidderen af Sagens Gjenstand kan stævnes. Om de tvende Maader, hvorpaa En kan stævnes paa en Andens Vegne. Om Indstævning af den afdøde Sagvolders Arvinger. Indstævning af Militære for den civile Ret. Consortium litis).	47-55	255-263
§. 10.	b) Sagens Gjenstand: Om flere Sagers Cumulation. (Spørgsmaal om hvor nøiagtigen Sagens Gjenstand bør angives. Begrebet om Sagers Cumulation. a) Den subjective Cumulation. Specielle Tilfælde, hvor denne er tilladt. b) Den objective Cumulation)	55-69	264-277
§. 11.	c) Betegnelsen af den processuale Handling, hvorpaa Stævningen skal gaae ud	69-70	277-278

	1. Deel. Side.	2. Udg. 29 Bind. Side.
§. 12. d) Opgivelse af Tiden, da den Indstævnte opfordres til at møde	70–72	278–280
§. 13. e) Om Stedet og de øvrige Momenter, som vedkomme Stævningens Indhold. (Forelæggelsesclausulen. Sagens Værdi. Den i enkelte Tilfælde fornødne særegne Bemyndigelse til Stævningens Udtagelse).	72–74	280–282
§. 14. Om Stævningens Form eller udvortes Beskaffenhed. (Udenretsstævninger. Retsstævninger. Om Dommerens Pligter med Hensyn til Retsstævningens Affattelse og Autorisation. Det stemplede Papir, som er fornødent. Om umiddelbare og middelbare Stævninger)	75–82	283–289
§. 15. Om Stævningens Forkyndelse: a) Om Forkyndelsens Maade. Om den offentlige Indstævning. (Om den offentlige Indstævningsmaade i Almindelighed. Om denne Indstævningsmaade i Særdeleshed: a) naar den Indstævntes Opholdssted er ubekjendt, og dertil kommer at han ei vil lade sig finde; b) naar Indstævntes Opholdssted ikke vides, men han dog ei kan ansees som den, der ei vil lade sig finde; c) naar Indstævnte er uden Riget, medens det vides hvor han er, og han derhos ei kan ansees som den, der ei vil lade sig finde. Om Lovens 1—4—11)	83–90	290–298
§. 16. Fortsættelse. — Om den private Indstævning. (Ved Stævningsmændene. Tiden paa Dagen. Paa Indstævntes Bopæl. Hvorledes Forkyndelsen skal udføres af Stævningsmændene)	90–95	298–303

	1 Deel. Side.	2. Udg. 29 Bind. Side.
§. 17. b) Om det Varsel, som skal gives ved Stævningen. (Ved offentlige Stævninger. Det ordinære Varsel ved de private Stævninger til Underretterne)	95–99	303–307
§. 18. Om Beviset for Stævningens Forkyndelse.	99–101	307–309

Andet Capitel.

Om Sagens Incamination og Deduction og om Citantens Udeblivelse den første Rettens Dag.

§. 19. Om Sagens Incamination eller Anhængiggjørelse	102–103	310–311
§. 20. Om Sagens Deduction eller Saggivelse: a) Om Saggivelsens Indhold. (Status controversiæ. Saggivelsens Begreb. Naar den skal skee. Udviklingen af Factum, specielt, tydeligt og fuldstændigen. Hvorvidt Retsgrundene for Sagsøgerens Fordring skulle udvikles. Om Paastanden. Om Ordenen i hvilken Indholdet af Saggivelsen skal fremsættes) . .	103–114	311–322
§. 21. b) Om Saggivelsens udvortes Form. (Om Nødvendigheden af skriftligt Indlæg. Om den Dommeren efter Frd. 3 Juni 1796 §. 15 paaliggende Pligt til her at veilede den Part, som selv fører sin Sag. Frd. 16 Januar 1828 §. 5).	114–120	322–328

	I Deel. Side.	F. Tidsk. 29 Bind. Side.
§. 22. Om Citantens Udeblivelse den første Rettens Dag. (Begrebet om Udeblivelse i Modsætning til for sildigt Møde. Om Virkningen af Citantens Udeblivelse, naar Indstævnte tillige udebliver, og naar Indstævnte møder. Om Virkningen af for sildigt Møde)	120–123	328–331

Tredie Capitel.

Om Indstævntes Forsvar i det Hele.

§. 23. Om Indstævntes Forsvar i Almindelighed. (Begreberne om Indsigelse, Negation og Exception. Formalitets- og Realitets-Indsigelser) .	124–130	332–338

Første Afsnit.

Om Indstævntes Forsvar i Henseende til Formaliteten.

§. 24. Om de enkelte Arter af Indsigelser i Henseende til Formaliteten. (Formalitetsindsigelser, som vedkomme: a) selve den paastævnte Sag; b) Retten og Rettens Per-		

	1 Deel. Side.	F. Tdk. 29 Bind. Side.
soner; c) Parterne og deres Repræsentanter; d) den af Citanten brugte Fremgangsmaade eller de af ham allerede foretagne Proceshandlinger)	130–144	338–352
§. 25. Om selve Proceduren af Formaliteten fra Indstævntes Side. (Om Forholdet mellem Formalitets- og Realitetsproceduren fra Indstævntes Side. Om den adskilte eller samlede Procedure af Formalitet og Realitet, og Parternes Ret i saa Henseende. Om Tiden da Formalitetsindsigelserne bør fremsættes. Om samtlige Formalitetsindsigelser strax skulle fremsættes) . .	144–154	352–362

Andet Afsnit.

Om Indstævntes Forsvar i Henseende til Hovedsegsmaalets Realitet.

§. 26. **Om dette Forsvar i Almindelighed eller Tagen til Gjenmæle.** (Begrebet om Tagen til Gjenmæle d: litis contestatio. Den bekræftende, benegtende og blandede, den udtrykkelige og stiltiende Tagen til Gjenmæle. At Indstævnte ei kan adskille de enkelte Realitetsindsigelser, og fordre dem særligen paakjendte. Om Nedlæggelsen af en endelig Paastand fra Indstævntes Side. Hvorvidt Indstævnte kan reservere sig yderligere Realitetsindsigelser eller senere nedlægge en yderligere Paastand)	154–164	362–372

	1 Deel. Side.	F. Tdsk. 29 Bind. Side.
A. Om Indstævntes Tilsvar i Henseende til Citantens factiske Søgsmaalsgrunde.		
§. 27. Om Indstævntes udtrykkelige eller stiltiende Indrømmelse af Søgsmaalsgrundene. (Forskjel mellem en saadan Indrømmelse og den bekræftende Tagen til Gjenmæle. Om Indrømmelsen i den civile Sag bør betragtes som Bevismiddel eller som Samtykke. Om den Paagjeldendes fornødne Raadighed over Sagen. Stiltiende Vedgaaelse. Qvi tacet, non consentit. Qvi excipit, non fatetur)	165–171	373–379
§. 28. Om Indstævntes Benegtelse af Citantens factiske Søgsmaalsgrunde. (Om Virkningen af Mangel paa tilstrækkelig Benegtelse. Om de sædvanlige Hovedfordringer til en tilstrækkelig Benegtelse, at den skal være betimelig, bestemt og tydelig, speciel. Om Benegtelse af senere fremkomne Beviser er nødvendig, naar Factum selv er benegtet. Begrebet om qvalificeret Tilstaaelse)	171–180	379–388
§. 29. **B. Om Indstævntes Indsigelser imod Hovedsøgsmaalets Realitet i Henseende til jus.**		
(Dommerens Pligt til selv at undersøge de Retsgrunde og egentlige Lovforskrifter, hvorpaa Paastanden er grundet. Om de Til-		

	1 Deel. Side.	F. Tdsk. 30 Bind. Side.
fælde, hvor singulære Retsforskrifter paaberaabes. Om Sætninger in jure kunne vedtages af Parterne, saaledes at den af dem vedtagne Anskuelse skal lægges til Grund i Dommen. Om Tilfælde hvor det er tvivlsomt, om en Indsigelse hører til Factum eller til jus)	180–184	180–184

C. Om Indstævntes Tilsvar i Realiteten ved Fremsættelse af Realitetsexceptioner.

§. 30. Om Realitetsexceptionerne i Almindelighed. (Udviklingen af Begrebet. Den bekræftende eller benegtende Form, hvorunder Indsigelsen fremsættes, er ei afgjørende. Spørgsmaal om visse Indsigelser skulle betragtes som Realitetsexceptioner eller Indsigelser in jure)	184–188	184–188
§. 31. Om de enkelte Arter af Realitetsexceptioner:		
a) Om dem, hvorefter Citantens Ret aldeles bortfalder. (I. Hvor Factum er samtidigt med den Retshandel, hvorfra Citanten hidleder sin Ret. Exceptio manus et sigilli, falsi. Aagerexceptionen. Exceptio non numeratæ pecuniæ. Umyndighedsexceptionen. Exceptio negotii qvoad formam illegitimi. II. Hvor Factum senere har fundet Sted. Exceptio solutionis, compensationis, rei judicatæ,		

	1 Deel. Side.	I Tdsk. 3d Bind. Side.
juris jurandi. Om Exceptio actoris incompetentis. Om partielle Exceptioner)	188=202	188=202
§. 32. b) De Realitetsexceptioner, hvorefter Citantens Ret ei aldeles bortfalder. (Exceptio laudationis v. autoritatis, exceptio rei litigiosæ. De dilatoriske Realitetsexceptioner)	203=204	203=204
§. 33. Om Indstævntes Fremgangsmaade (Procedure) ved at fremsætte Realitetsexceptioner	204=205	204=205
§. 34. Om Formen af Indstævntes Tilsvar .	205=206	205=206

Tredie Afsnit.

Om Indstævntes Forsvar ved Contrasøgsmaal.

§. 35. Om Begrebet om Contrasøgsmaal. (Hvorvidt Contrasøgsmaal er nødvendigt. Hvorvidt det iærdeleshed er nødvendigt for at Liqvidation imod Hovedfordringen kan finde Sted)	207=213	207=213
§. 36. Om de nærmere Betingelser for Contrasøgsmaal. (Dersom de gjensidige Fordringer ere heterogene fordres Connexitet. Om Betingelserne naar begge Fordringer ere homogene. L. 5—14—6. Om Fordringers Liqviditet og Illiqviditet [jfr. Tillæg 1 Deel S. 556]. Hvorvidt Parternes Procedure kan bevirke Afvigelser fra den almindelige Regel. Om Parternes gjensidige Renunciation i Henseende til Compensabiliteten)	214=223	214=223

	1 Deel. Side.	F. Tdk. 30 Bind. Side.
§. 37. Om det Særegne ved Iværksættelsen og Behandlingen af Contrasøgsmaal. (Nødvendigheden af Contraklage til Forligelseskommissionen. Contrasøgsmaalsværnetinget. Contrastævning. Contrasøgsmaalets Incamination og Deduction) . .	223–229	223–229
§. 38. Om Contracitanten ved Contrasøgsmaalet ei blot kan opnaae Frifindelse, men og erhverve en selvstændig Dom for sin Contrafordring. (Naar begge Parter have samme Værneting. Naar Hovedcitanten har et andet Værneting end Contracitanten: a) hvor Contrafordringen er conner med Hovedfordringen; b) hvor Contrafordringen blot er compensabel (lige liqvid) med Hovedfordringen. Om flere herunder hørende enkelte Tilfælde) . .	229–243	229–243

Fjerde Afsnit.

§. 39. Om Indstævntes Udeblivelse den første Rettens Dag. (Om Betydningen af denne Udeblivelse i Almindelighed. Om Betydningen af samme med Hensyn til Forsvarets enkelte Momenter: a) Sagens Formalitet, b) Sagens Realitet. [De af Citanten paaberaabte factiske Søgsmaalsgrunde, de af ham anvendte Retssætninger og de Indstævnte muligen tilkommende factiske Exceptioner]. Om det Tilfælde, da Sagen ved Indstævntes første Udeblivelse bliver udsat, og han senere møder)	244–257	244–257

	1 Deel. Side.	F. Tbk. 30 Bind. Side.
Fjerde Capitel.		
Om Parternes yderligere Procedure.		
Første Affnit.		
Om Sagsøgerens Replik.		
§. 40. Om Sagsøgerens Replik i Henseende til Sagens Formalitet. (Om Citanten er beføiet til at afhjelpe en af ham begaaet Formalitetsfeil ved Undtagelsen af Continuationsklage eller Continuationsstævning).	258–262	258–262
§. 41. Om Sagsøgerens Replik i Henseende til Sagens Realitet og det muligen anlagte Contrasøgsmaal. (Om de enkelte Tilfælde, i hvilke Citanten i sin Replik kan anføre yderligere Søgsmaalsgrunde)	262–269	262–269
§. 42. Om Citantens Continuationssøgsmaal i egentlig Forstand. (Begrebet om og Betingelserne for Anlæggelsen af et egentligt Continuationssøgsmaal)	269–273	269–273
Andet Affnit.		
§. 43. Om Sagvolderens Duplik i vidtleftig Forstand. (Med Hensyn til Hovedsøgsmaalets Formalitet og Realitet [Om de enkelte Tilfælde, i hvilke Sagvolderen her kan fremkomme		

	1 Deel. Side.	F. Udk. 30 Bind. Side.
med nye Realitetsexceptioner]: Med Hensyn til det af Sagvolderen anlagte Contrasøgsmaal og et af Citanten anlagt Continuationssøgsmaal)	274 279	274–279

Tredie Afsnit.

§. 44. Om Parternes senere Procedure.

(At Proceduren efter den danske Ret ei kan begrændses ved Dupliken. Om de Midler, hvorved Forhaling af Sagen desuagtet hindres)	279–282	279–282

Fjerde Afsnit.

§. 45. Om Parternes Udeblivelse under Sagens Drift.

a) Naar Indstævnte udebliver under Sagens Drift; b. Naar Citanten, og c. Naar begge Parter udeblive)	282–287	282–287

	1 Deel. Side.	J. Tdsk. 30 Bind. Side.

Femte Capitel.

Om Bevis.

Første Afdeling.

Om Bevis i Almindelighed.

§. 46. Begreberne om juridisk Vished og juridisk Bevis. (Den metaphysiske eller apodiktiske Vished. Den historiske, moralske eller empiriske Vished. Afgjørelsen af denne Vished efter den Dommendes fri, subjective Overbevisning. Det Mislige herved. Dommerens Indskrænkning ved Forskrifterne om visse Betingelser for fuldstændigt Bevis. Det Mislige ved denne saakaldte bestemte Bevistheori. De nærmere Modificationer af samme. Den danske Rets Regler i denne Henseende. Flere Betydninger af Ordet Bevis)	288–297	288–297
§. 47. Om Gjenstanden for Bevis	297	297
§. 48. Inddelingerne af Bevis. (Med Hensyn til Maaden hvorpaa den juridiske Vished tilveiebringes. Med Hensyn til Bevismidlerne [Om Adskillelsen mellem reelt og verbalt Bevis]: Med Hensyn til Bevisets Virkning, og Forholdet mellem Parternes gjensidige Bevisførelse)	297–301	297–301
§. 49. Om Bevisbyrden. (De ældre Regler. **Affirmanti incumbit probatio** [Om Beviset for et non factum]. **Actori incumbit**		

	1 Deel. Side.	2. Udg. 30 Bind. Side.
probatio, et reus excipiendo fit actor. Enhver af Parterne bør bevise de omtvistede særegne Facta, hvis Tilværelse er en nødvendig Betingelse for hans Paastands Lovlighed. Enkelte Modificationer af denne almindelige Regel) . . .	302-307	302-307
§. 50. Fortsættelse. — Om den qualificerede Tilstaaelse. (Forskjellen mellem qualificeret og partiel Tilstaaelse. Anvendelsen af den almindelige Regel om Bevisbyrden paa den qualificerede Tilstaaelse. Flere herhen hørende enkelte Tilfælde. Om den Regel, at en Tilstaaelsen tilføiet Indskrænkning ei bør skilles fra samme)	308-316	308-316
§. 51. Om Formodninger eller Præsumtioner.	316-319	316-319
§. 52. Om Notorietet	319-322	319-322
§. 53. Om Fremgangsmaaden ved Bevisførelsen i Almindelighed. (Parternes Raadighed over Bevisførelsen efter den danske Ret. Om det Tilfælde, da en Part staaer Fare for at miste et vigtigt Bevismiddel, inden Sag kan anlægges om den omhandlede Retsgjenstand)	322-324	322-324

Anden Afdeling.

Om de enkelte Arter af Bevis.

Første Afsnit.

Om egen Tilstaaelse.

§. 54. A. Begreb, Fundament og Inddeling. (Udtrykkelig og stiltiende, Indenrets- og Udenrets-Tilstaaelser)	325-327	325-327

	1 Deel. Side.	F. Tdsk. 30 Bind. Side.
§. 55. **B.** De almindelige Betingelser for Gyldigheden af egen Tilstaaelse. (Den Tilstaaendes personlige Habilitet og Competence. Om enkelte Mangler ved Tilstaaelsen. Om Tilstaaelsens Acceptation).	327–332	327–332
§. 56. **C.** Gjenstanden for Bevis ved egen Tilstaaelse	333–334	333–334
§. 57. **D.** Om Indenretstilstaaelse i Særdeleshed. (Den almindelige Regel i Lovens 1—15—1. Tilstaaelsens Retsvirkning i den samme Sag. Dens Virkning under en anden Sag)	334–338	334–338
§. 58. **E.** Om Udenretstilstaaelse. (Det vigtigste Moment er, at Tilstaaelsen er afgiven i det Øiemed at bekræfte et Factum som forpligtende. Om den, der vedgaaer, har havt personlig Kundskab om Factum eller ikke. Om Tilstaaelsen er afgiven til vedkommende eller uvedkommende Personer. Den saakaldte høitidelige og uhøitidelige Tilstaaelse. Om Anvendelsen af Lovens 5—1—4 paa Tilstaaelser . .	339–346	339–346

Andet Afsnit.

Om Vidnebeviset.

	1 Deel. Side.	F. Tdsk. 31 Bind. Side.
Første Hovedstykke. Om Vidnebeviset i Almindelighed.		
§. 59. Begrebet om et Vidne	347–348	187–188
§. 60. Om Vidnebevisets Gjenstand	349–351	189–191
§. 61. Om Forpligtelsen til at aflægge Vidnesbyrd	352–353	192–193

	1 Deel. Side.	J. Udg. 31 Bind. Side.
Andet Hovedstykke.		
Om Vidners Troværdighed, samt om de saakaldte incompetente Vidner.		
A. Om Vidners Troværdighed i Almindelighed.		
§. 62. Om Vidnets Dexteritet og Sincerited. (Om den Art af Vished, der kan haves for Vidnets Troværdighed)	353–355	193–195
§. 63. Om Inddelingen af Vidner med Hensyn til deres Troværdighed. (Begrebet om tildeels lovfaste, d. e. ikke aldeles ulovfaste Vidner. Om dette Begreb er gyldigt efter den danske Ret)	355–359	195–199
B. Om de almindelige positive Betingelser for, at Nogen kan admitteres som Vidne.		
§. 64. At Vidnet ei er en ubekjendt Person . .	359	199
§. 65. At Vidner har den lovbestemte Alder .	359–361	199–201
§. 66. At Vidnet hører til et Religionssamfund, hvis Edsform ved Lovgivningen er erkjendt gyldig	362–364	202–204
C. Om de Inhabilitetsgrunde, der nærmest vedkomme Vidnets Dexteritet.		
§. 67. Mangler med Hensyn til Fornuftens Brug eller dens sædvanlige Udvikling. (Sinds-		

	1 Deel. Side	F. Tdsk. 31 Bind. Side.
svaghed, beruset Tilstand, ung Alder, Mangel paa intellectuel eller moralsk Uddannelse, høi Alderdom)	365–368	205–208
§. 68. Mangler med Hensyn til de til Opfatningen af Factum fornødne Sandser . .	368–369	208–209
§. 69. Mangler med Hensyn til Vidnets Meddelelsesevne. (Om døvstumme Vidner)	369–372	209–212
§. 70. Mangler med Hensyn til Garantien for Vidnets nøiagtige Erindring af den Begivenhed, hvorom det skal afgive Forklaring. L. 1—13—21 og 22. (Om det Omfang der bør tillægges Lovgiverens Bud i L. 1—13—21 og 22. Fra hvilken Tid Præscriptionsterminen i L. 1—13—22 skal regnes. Hvad der fordres til Afbrydelsen af Vidnesbyrdets Præscription. Om Virkningen af en inden Præscriptionsterminens Udløb udstedt Attest om den omforklarede Gjenstand. Om de Tilfælde, hvor der tvistes om den Tid, da de paatalte Ord ere brugte. Om Lovstederne ere indskrænkede til de Tilfælde, hvor Sagens Forfølgning er privat)	372–385	212–225
§. 71. Om nogle specielle, Dexteriteten vedkommende, Fordringer med Hensyn til et Vidnes Dygtighed. (I visse Soretssager: Som Vitterlighedsvidne)	386–387	226–227

	1 Deel. Side.	F. Tdſk. 31 Bind. Side.
D. Om de Inhabilitetsgrunde, der nærmeſt vedkomme Vidnets Sinceritet.		
I. Om Mangler med Hensyn til Vidnets almindelige religiøse og moralske Tilstand.		
§. 72. a) Om den blotte Irreligiositet som Hindring for Vidnets Troværdighed. .	388=390	228=230
§. 73. b) Om begaaet borgerlig Forbrydelse som Inhabilitetsgrund. L. 1—13—19. De mindre betydelige Forbrydelsers Indflydelse paa Vidnets Troværdighed. Om Eftergivelse af Straffen gjør Vidnet troværdigt. Om Mistanke for en Forbrydelse har Indflydelse paa Vidnets Habilitet).	390=401	230=241
II. Om de Sinceriteten vedkommende Inhabilitetsgrunde, der hidrøre fra Vidnets særegne Forhold til Parterne eller Sagen.		
§. 74. a) Fjendtligt Forhold mellem Vidnet og Parten. (L. 1—13—15. Hvorvidt det kommer i Betragtning, hvo af Parterne der vil føre Vidnet)	402=406	242=246
b) Om Vidnets Villigheds=Forhold til en af Parterne:		
§. 75. 1. Hvilke Personer der maa henføres til villige Vidner. (L. 1—13—19. Hvorvidt denne Artikel begrændser Begrebet om villige Vidner. Indflydelsen af det ægteskabelige, af Slægts= og Svoger=		

	1 Deel. Side.	F. Tdsk. 31 Bind. Side.
skabs-, og Tvendeforholdet. (Om en analogisk Udvidelse til andre Personer) .	406-413	246-253
§. 76. 2. Hvorvidt den Part, til hvem Vidnet staaer i Billigheds-Forhold, undtagelsesvis kan benytte sammes Vidnesbyrd for sig. (Om den naturligste Fortolkning af L. 1—13—16, hvorefter Artiklen alene vilde gaae ud paa at afgjøre Spørgsmaalet om Vidnets Troværdighed. Om den ved Pl. 16 September 1778 givne authentiske Fortolkning af Artiklen, hvorefter den og skal afgjøre Spørgsmaalet, om Vidnet er pligtigt at afgive Forklaring. Om Betydningen af den i Artiklen foreskrevne Undtagelse "med mindre andre Vidner ikke kunne haves" o. s. v. [jfr. S. 418, Tillæget S. 556]). . .	413-421	253-261
§. 77. 3. Om det villige Vidne kan undslaae sig for at aflægge Vidnesbyrd. (I civile Sager. I criminelle Sager. Om der er Anledning til her at skjelne mellem de betydeligere og de mindre betydelige, navnligen Bodesager. Om Dommeren ex officio skal negte at modtage Vidnets Forklaring)	421-435	261-275
§. 78. 4. Om Betydningen af de villige Vidners Forklaring, naar Vidnet er bleven ført. (I Sager, hvor andre Vidner ikke kunne haves. I de Sager, hvor andre Vidner kunne haves. Modificationer af den almindelige Regel om Vidnets Utroværdighed)	435-438	275-278
c) Om Vidnets personlige Interesse i Sagens Udfald:		

	I Deel. Side.	F. Tdsk. 31 Bind. Side.
§. 79. 1. Om denne Inhabilitetsgrund i Almindelighed L. 1—13—17)	438=441	278=281
§. 80. 2. Om den ved en Handling Fornærmedes, den i en Misgjerning Mistænktes, og Angiverens Vidnesbyrd. Om Modtagelse af Betaling eller nogensomhelst Godtgjørelse for Vidnesbyrdets Aflæggelse gjør dette ugyldigt	441=452	281=292
§. 81. 3. Om de i L. 1—13—17 omhandlede Personers Vidnesbyrd er gyldig i Sager, hvor andre Vidner ikke kunne haves	452=456	292=296
§. 82. 4. Om Vidnets Interesse i Sagen er til Hinder for, at det kan fordres ført .	456=460	296=300

E. Om de Inhabilitetsgrunde, som hidrøre fra Vidneforklaringens Indhold eller Vidnets Adfærd under samme.

§. 83. Om Vidnet bør gjøre Rede for Grundene til dets Erfaring om det paagjeldende Factum	460=462	300=302
§. 84. Om den Indflydelse paa Troværdigheden, der bør tillægges Modsigelser i Vidnets Forklaring, og dets Forlegenhed under Afhøringen	462=464	302=304

F. Om de saakaldte incompetente Vidner.

§. 85. Om de Tilfælde, i hvilke visse Personer ere uberettigede til at aflægge Vidnesbyrd. (L. 2—5—20. De ved Fødselsstiftelsen ansatte Betjenters Tavshedspligt.		

	1 Deel. Side.	F. Tdk. 31 Bind. Bind.
Frd. 19 Juli 1793. Embedsmænds Pligt til at holde visse Gjenstande hemmelige).	465=469	305=309
§. 86. Om nogle Tilfælde, hvor en vis Tavshed vel er Pligt, men dog ei saaledes, at rette Vedkommende jo kunne fordre de paagjeldende Personer afhørte som Vidner. (Om de Tilfælde, hvor Noget er betroet Een under Tavsheds Løfte)	470=473	310=313

Tredie Hovedstykke.

Om Fremgangsmaaden ved Vidneførelsen.

§. 87. 1. Om den nødvendige Forligsmægling	473=474	313=314
§. 88. 2. Vidnesagens Værneting. (L. 1—13—2. Om Afhørelsen af de Personer, som have et personligt priviligeret Værneting. Om Undtagelserne fra L. 1—13—2) . .	475=480	315=320
§. 89. 3. Om Vidnernes og andre Vedkommendes Indstævning. (Om den Persons Indkaldelse, imod hvem man vil føre Vidner. L. 1—4—1. Enkelte Undtagelser fra den almindelige Regel. Om Personers Indstævning under en Vidnesag for Navns Nævnelses Skyld. Om de tidligere førte Vidners Indstævning til at høre de senere tilstævnte Vidners Forklaringer) . .	480=487	320=327
§. 90. 4. Om Vidnesagens Incamination . .	487=488	327=328
§. 91. 5. Om Parternes Udeblivelse under Sagen. (Om Parternes Forfald. Hvorvidt Frd. 16 Januar 1828 §. 12 er anvendelig i Vidnesager)	489=494	329=334

	I Deel. Side.	F. Tdsk. 31 Bind. Side.
§. 92. 6. Om Vidnernes Udeblivelse. (Om Straf af Faldsmaalsbøder. Om yderligere Tvang eller Straf kan anvendes imod det modvillige Vidne. Om Vidnets Forfald. L. 1—13—4).	494=502	334=342
§. 93. 7. Om Indsigelser imod Vidneforelsen. (Mangel paa retlig Interresse i Henseende til det tilstævnte Vidneforhørs Gjenstand. Frd. 26 October 1804 §. 7 m. fl.)	502=507	342=347
§. 95. 8. Om Proceduren i Anledning af de fremsatte Indsigelser mod Vidneforelsen. (Om den afsagte Kjendelses Fuldbyrdelse kan standses ved Appel)	508=512	348=352
§. 95. 9. Om Vidnets Afhørelse. (Dommerens Formaning til Vidnet. Hvorvidt ethvert Vidne skal afhøres for sig. L. 1—13—5. Om Dommerens Forpligtelser og Rettigheder med Hensyn til Spørgsmaals Forelæggelse for Vidnet. Om Protocollationen af Vidnets Svar). L. 1—13—6 .	512=520	352=360
§. 96. 10. Om Vidneforklaringens Beedigelse. (Beedigelsens sædvanlige Form. Jøders Edsfæstelse. Om et engang afhørt Vidne senere kan afhøres i Henhold til dets tidligere aflagte Ed)	520=528	360=368
§. 97. 11. Om Vidnesagens Slutning og Beskrivelse. (Slutningen beroer i Almindelighed paa Vidnecitanten. De forskjellige Betydninger af et Tingsvidne. Om Beskrivelsen i Actsform. Tingsvidneactens Indhold. **Rotulus attestationum**) .	529=532	369=372

	1 Deel. Side.	F. Tdsk. 31 Bind. Side.
Fjerde Hovedstykke.		
Om Betingelserne for et gyldigt Vidnebevis med Hensyn til Vidnernes Antal og Overensstemmelse.		
§. 98. Om de almindelige Betingelser i denne Henseende for et gyldigt Vidnebevis. (L. 1—13 1. Hvad der fordres til Vidnernes Overensstemmelse udi een Ting: Ved Beviset for Besiddelse: Naar Vitterlighedsvidner skulle afgive gyldigt Vidnebevis. Forskjellen mellem Afvigelser og Modsigelser i Vidners Forklaringer, og sammes Betydning)	533–541	373–381
§. 99. Om de enkelte Tilfælde, hvor Lovgivningen fordrer et større Antal Vidner til et fuldt Vidnebevis, eller anseer eet Vidnes Forklaring for fuldt Bevis. (Flere Vidners Nødvendighed i visse Søretssager. Eet Vidnes Tilstrækkelighed efter Frd. 31 August 1813 §. 15)	541–546	331–386
§. 100. Om et fuldgyldigt Vidnebevis kan tilveiebringes ved flere kun tildels lovfaste Vidners overensstemmende Forklaring .	547–551	387–391
Tillæg.		
§. 101. Om Virkningen af et optaget Tingsvidne og om sammes Annullation paa Grund af begaaede Formalitetsfeil. (Om Tingsvidnets Benyttelse i andre fremtidige Sager.		

	1 Deel. Side.	F. Tdsk. 31 Bind. Side.
Naar der har fundet formelle Urigtigheder Sted ved Vidneforhørets Optagelse, maa det ordentligvis søgtes ved formelig Appel. Vidnecitanten kan i et saadant Tilfælde i Almindelighed erholde de samme Vidner paany afhørte)	551–555	391–395

Tredie Afsnit.

Om Bevis ved Syn.

	2 Deel. Side.	F. Tdsk. 32 Bind. Side.
§. 102. **A.** Begrebet om Syns- og Skjønsforretninger. (Om Forskjellen mellem de saakaldte rene Synsforretninger og Skjønsforretninger. Granskningsforretninger. Taxations- eller Vurderingsforretninger. Syns- og Skjønsmænd)	1–8	195–200
§. 103. **B.** Om Synsforretningens Nødvendighed under Rettergangssager. (Til Beskyttelse af den Paagjeldendes Tarv under Sagen. Om Forretningens Nødvendighed for at Sagen kan tages under Paakjendelse)	8–13	200–205
§. 104. **C.** Om den Autoritet, der skal udmelde Synsmænd	13–15	205–207
§. 105. **D.** Om de Personer, der kunne udnævnes til Synsmænd, og deres Forpligtelse til at udføre Forretningen. (Synsmændenes Dexteritet. Deres Antal. Deres Sincerität) . . .	15–20	207–212
§. 106. **E.** Om de Former, som skulle iagttages ved Synsmænds Udmeldelse. (Om en forudgaaende Klage til Forligelsescommissionen og Stæv-		

	2 Deel. Side.	F. Tdsk. 32 Bind. Side.
ning er fornoden. Synsstævningens Affattelse. Udmeldelsen til Rettens Protocol: Dens mulige Omgjørelse af Dommeren. Underretning til Synsmændene om deres Udmeldelse)	20–25	212–217
§. 107. F. Om Synsforretningens Udførelse. (Om §. 1—5—24 er anvendelig paa Synsmænd, naar En af dem er forhindret eller udebliver. Hvorledes der bør forholdes, naar der under Forretningen opstaaer Tvist i Henseende til Gjenstanden for Synet. Synsforretningens Affattelse og skriftlige Afgivelse til Retten)	26–30	218–222
§. 108. G. Om Synsforretningens Afhjemling. (Fremsættelse af yderligere Spørgsmaal til Synsmændene forinden Afhjemlingen. Om den ene Parts Protest imod Afhjemlingen. Om Dissents mellem Synsmændene)	31–34	223–226
§. 109. H. Om Paaankningen af hvad der under en Synsfag er passeret. (Om Paaankningen af de under Synsfagen af Rettens Betjent iværksatte Handlinger. Om Anken over Mændenes Udførelse af Forretningen, enten over den brugte Fremgangsmaade under Forretningen, eller over det i Realiteten antagne Resultat. Om Oversyn. Hvorvidt der kan tilstedes nogen Paaankning af samme)	34–41	226–233

	2 Deel. Side.	J. Udk. 32 Bind. Side.
Fjerde Afsnit.		
Om Bevis ved Documenter.		
§. 110. Begrebet om Documenter. (Hvorvidt Documenter kunne ansees som en særegen Art af Beviser. Fremlæggelse og Forevisning af Documenter)	42–45	234–237
§. 111. De vigtigste Inddelinger af Documenter. (Bevidnelser og Tilstaaelser. Offentlige, private og de saakaldte blandede Documenter. Originaler og Copier) . . .	45–47	237–239
§. 112. Om Documenternes Bevisskraft i Almindelighed.	47–48	239–240
§. 113. Om offentlige originale Documenters Bevisskraft. (Præsumtionen for et saadant Documents Ægthed. Hvorvidt det offentlige Document beviser, hvad det indeholder. Om de i Udlandet udstedte offentlige Documenter. De saakaldte blandede Documenters Bevisskraft)	48–54	240–246
§. 114. Om private originale Documenters Bevisskraft. (A. Om private Bevidnelsers Bevisskraft. B. Om det private Documents Bevisskraft, som indeholder en Tilstaaelse. a) Tilstaaelser, som ere udstedte af En af Sagens Parter — naar Documentet gaaer ud paa, at der tilkommer Udstederen en Ret, saasom Kjøbmandsbøger — naar det gaaer ud paa, at der paahviler Udstederen en Forpligtelse. Et saadant Documents Vedkjendelse. Anvendelsen af §. 5—1—6. Om slige Documenter, hvorunder findes en afdød Mands Underskrift. b) Tilstaaelser, der ere udstedte af tredie		

	2 Deel. Side.	F. Tdsk. 32 Bind. Side.
Mand. c) Om Transporters Beviskraft med Hensyn til Documentets Vindication fra en senere Besidder)	54=74	246=266
§. 115. Om Copiers Beviskraft. (Med Hensyn til det originale Documents Tilværelse, og Copiens Overensstemmelse med samme, naar Copien er bekræftet af den vedkommende offentlige Autoritet eller blot af en privat Person. Om det Tilfælde, hvor den Paagjeldende paastaaer, at det originale Document er tilintetgjort som Følge af at den paagjeldende Forpligtelse er opfyldt) . .	74=82	266=274
§. 116. Om de i L. 5—10—2 omhandlede Vidisser	82=85	274=277
§. 117. Om editio instrumentorum. (Om Bevis for Besiddelsen af det omhandlede Document. Om det er Vederparten eller tredie Mand, der opfordres til at fremlægge Documentet. Om den tredie Mand kan undskylde sig med, at hans egen Interesse lider ved Documentets Production)	85=93	277=285

Femte Afsnit.

Om det indirecte Bevis.

§. 118. Om det indirecte Bevis, som beroer paa en nødvendig Slutning	93=94	285=286
§. 118. Begrebet om det egentlige Indiciebevis, og de i Sagens Natur grundede Fordringer til samme. (Indiciebeviset kan ikke udelukkes ved den blotte Mulighed af, at Sagen kunde forholde sig anderledes) .	94=100	286=292
§. 120. Om Indiciebevisets Gyldighed i Almindelighed. (Efter Sagens Natur. Efter Lo=		

	2 Deel. Side.	J. Udk. 32 Bind. Side.
ven. Den senere Lovgivnings Anskuelse. Frd. 30 December 1771 §. 10. Høiesterets Erklæring om dette Bevises Gyldighed).	100–107	292–299
§. 121. Om Indiciebeviſets Betydning i den civile Proces i Særdeleshed, samt med Hensyn til Spørgsmaalet om den Handlendes Hensigt	108–112	300–304

Sjette Afsnit.

Om Bevis ved Parters Ed.

A. Om Parternes Ed i Almindelighed.		
§. 122. Om Betydningen af Parters Ed som Bemiddel. (Almindelig og speciel, nødvendig og frivillig, judiciel og extrajudiciel Parters Ed)	113–117	305–309
§. 123. Fortsættelse. — Om Forskjellen mellem Sigtelsesed og Benegtelsesed og deres retlige Betydning. (At Benegtelseseden maa ansees i Almindelighed at være foreskreven til den Parts Fordel, hvem Bevisbyrden paahviler. Om Virkningen af at Benegtelseseden aflægges og af at den paagjeldende vægrer sig derfor. Det Særegne ved Parts Ed som Bevismiddel, at dette Bevismiddel almindeligvis først tilveiebringes, efterat Dom i Sagen er afsagt).	118–127	310–319
§. 124. B. Om Gjenstanden for Parters Ed. (Eden gaaer ud paa at oplyse visse factiske Omstændigheder. Om de Tilfælde, hvor Sagen angaaer flere af hinanden uafhængige Poster)	127–130	319–322

	2 Deel. Side.	F. Tdsk. 32 Bind. Side.
§. 125. C. Om Habiliteten til at aflægge Parts Ed. (Om Anvendeligheden af de almindelige positive Betingelser for at Nogen kan admitteres som Vidne. Om Anvendeligheden af de enkelte Inhabilitetsgrunde, som vedkomme Vidnets Dexteritet og Sinceritet — med Hensyn til Sigtelseseden — med Hensyn til Benegtelseseden).	130–137	322–329
§. 126. D. Om andre Hindringer for Aflæggelsen af Parters Ed end dem, som ligge i den paagjeldende Parts Inhabilitet. (Naar den vedkommende Part ei kan have den personlige Forvisning om det paagjeldende Factum, som Edens Aflæggelse forudsætter. Hvorledes der bør forholdes, naar Sagen angaaer en Fordring af Flere eller imod Flere)	137–141	329–333
§. 127. E. Om Parters Ed efter frivillig Overenskomst o: godvillig Ed. (Spørgsmaal om Parterne kunne komme overens om Sagens Afgjørelse ved en extrajudiciel Ed)	141–145	333–337
F. Om de lovbestemte Betingelser for Anvendelsen af Sigtelseseed og Benegtelseseed.		
§. 128. I. Om den almindelige Regel for Anvendelser af saadan Ed efter L. 1—14—6 og 7. (Om der i L. 1—14—6 tages Hensyn til Sagens særdeles Beskaffenhed, eller alene til den tilveiebragte Formodning. Betydningen af "vis Formodning". Om den i L. 1—14—7 forskrevne Fyldingsed længere er anvendelig)	145–152	337–245
§. 129. II. Om de Tilfælde i hvilke der er gjort Undtagelse fra Lovens almindelige Regel		

	2 Deel. Side.	J. Tdſk. 32 Bind. Side.
om Anvendelſen af Parters Ed. (a. De Tilfælde, hvor Lovgiveren ei har fordret vis Formodning, for at der kan paalægges den Sigtede Benegtelſeseed. 1. Efter L. 5—1—6. 2. Om dette Lovſteds Anvendelſe paa den Indſigelſe af Productus, at der er foregaaet en Forandring i Documentets Indhold, efterat han underſkrev ſamme. 3. Om Ed i Anledning af Aagerſigtelſe. Om Anvendeligheden af denne Ed med Henſyn til exceptio non numeratæ pecuniæ. 4. L. 6—13—5. 5. Frd. 29 Mai 1750 §. 3. 6. L. 5—14—49 og 50 ſammenholdt med Frd. 1 Juni 1832 §. 8. 7. L. 5—14—46. Om Forſkjellen mellem Artiklens tvende Membra. De Retshandler, den angaaer. 8. Kammerretsordn. 18 Marts 1720 Cap. I. §. 17. 9. Om Edens Anvendelſe i Sager mellem Husbond og Tyende)	152=169	345=361
§. 130. Fortſættelſe. — b. De Tilfælde, hvor Lovgiveren udenfor Reglen i L. 1—14—7 tilſteder den Bevispligtige at afgjøre Sagen ved Sigtelſeseed eller Fyldingseed. (1. Vurderingseden efter L. 5—2—88. 2. Om Anvendelſen af Sigtelſeseed hvor Documenter produceres i en Afdøds Bo. 3. Om Anvendelſe af Sigtelſeseed paa Grund af uredelig Procedure for Modpartiets Side. 4. L. 5—13—7)	170=175	362=367
§. 131. G. Om nogle ſaakaldte ſpecielle Eder. (Juramentum calumniæ og minorationis. 5—2—60)	176=178	368=370

		2 Decl. Side.	J. Udk. 32 Bind. Side.
§. 132.	**H. Om Indholdet af den Dom, hvorved Eden paalægges.** (Dens alternative Form. Terminus executionis)	178=181	370=373
	I. Om Fremgangsmaaden med Hensyn til Edens Aflæggelse eller om Edssager.		
§. 133.	a) Om Forkyndelsen af Edsdommen og den retlige Betydning af den i samme forelagte Frist. (Om Forkyndelsen, hvor det interesserer Domhaveren at Eden ikke aflægges, og hvor Domhaveren selv skal aflægge Eden for derved at erhverve en Ret for sig. Om Betydningen af den forelagte Frist i de flere forskjellige Tilfælde)	181=188	373=380
§. 133.	b) Om Edsstævningen og den øvrige Procedure under Edssagen. (1. Edsstævningen. 2. Partens Fremstillelse til at aflægge Eden. 3. Indstævntes Protest mod at Edscitanten aflægger Eden. 4. Selve Aflæggelsen af Eden)	188=195	380=387
§. 135.	**K. Om de Tilfælde hvor den, der skulde aflægge Eden, forinden afgaaer ved Døden.** (Naar Døden indtræffer, forinden Dom er afsagt i Sagen. Naar det skeer, efterat Eden ved Dommen er paalagt) . . .	195=197	387=389
§. 136.	**L. Om Virkningen af den gyldigen aflagte Ed.** (Om den civile Sags endelige Afgjørelse ved den aflagte Ed. Om Erstatning for den Skade, der er tilføiet ved den aflagte Ed, naar denne senere befindes falsk) . . .	197=199	389=291

	2 Deel. Side.	J. Udk. 34 Bind. Side.
Tredie Afdeling.		
Om Modbevis.		
§. 137 Begrebet om Modbevis og de vigtigste Arter af samme. (Exceptionsbeviset er ei et Modbevis. Det egentlige og uegentlige Modbevis — kunne begge føres directe eller indirecte)	199–204	1–6
§. 138. Om Collisioner mellem Bevismidler af samme Art. (1. Tilstaaelser. 2. Vidner. 3. Syns- og Skjønsforretninger. 4. Documenter)	204–214	6–16
§. 139. Om Collisioner mellem Bevismidler af forskjellig Art. (Egen Tilstaaelse og senere Vidnebeviser. Vidnebevis og Syn, Vidner og Documenter. Vidner eller andre Bevismidler og Indicier)	214–220	16–22

Sjette Capitel.

Om en anden Parts Optræden under samme Procedure, og de herhen hørende processuale Handlinger.

A. Om de Tilfælde, hvor en anden Parts Optræden i Sagen gaaer ud paa, at en af de oprindelige Parter ganske udtræder af samme.

	2 Deel. Side.	F. Tdsk. 34 Bind. Side.
§. 140. I. Om en anden Parts Indtræden i den oprindelige Parts Sted. (a. Om en anden Parts Indtræden i den oprindelige Sagsøgers Sted (o: ex successione). Som Følge af en med oprindelige Sagsøgers personlige Stilling foregaaet Forandring. Som Følge af at den oprindelige Sagsøger, efterat Sagen er reist, overdrager ham sin Ret. b. Om en anden Parts Indtræden i den oprindelige Sagvolders Sted. Om Sagvolderen kan være beføiet til efter sit Tykke at sætte en anden Person i sit Sted. Fortolkning af L. 1—11. Hvorvidt dette Lovsted indeholder en Afvigelse fra de i Sagens Natur grundede Regler. De nærmere Betingelser for dette Lovsteds Anvendelse)	221=233	23=35
§. 141. II. Om de Tilfælde, hvor en Anden optræder som den rette paagjeldende Part, saaledes at den oprindelige Part skulde udtræde af Sagen. (Om Nødvendigheden af den oprindelige Parts Samtykke til hans Udtrædelse af Sagen. a) Om det Tilfælde, hvor en tredie Person angives som den rette paagjeldende Sagsøger. Om Sagvolderen er pligtig til at taale den ny Sagsøgers Indtræden i Sagen) . . .	234=237	36=39
§. 142. Fortsættelse. — b) Om de Tilfælde, hvor en tredie Person angives som den rette paagjeldende Sagvolder. Om autoris nominatio. (Naar Sagvolderen ei kan nøies med at fremsætte exceptio rei incompetentis, men		

	2 Deel. Side.	J. Udſk. 34 Bind. Side.
nominatio autoris er fornøden. Med Hensyn til reelle Søgsmaal. Om Vindicationssøgsmaalet kan rettes imod den blotte Besidder af en urørlig Eiendom. Om denne ei i det mindste kan fordre, at hans Hjemmel skal adciteres. Med Hensyn til personlige Søgsmaal. At nominatio autoris ogsaa her kan blive anvendelig. Den processuale Virkning af nominatio autoris)	237–250	39–52

B. Om en tredie Persons Indtræden i Sagen, saaledes at de oprindelige Parter vedblive deres forhenværende Stilling i samme.

I. Om en saadan frivillig Indtræden i Sagen, d. e. den egentlige Intervention.

§. 143. a) Om Interventionens Begreb og Inddeling. (Den principale, accessoriske og saakaldte blandede Intervention) . .	250–261	52–63
§. 144. b) Om de oprindelige Parters Ret til at modsætte sig Interventionen. (Om begge de oprindelige Parter kunne modsætte sig den principale Intervention. Intervention kan finde Sted mod Slutningen af de oprindelige Parters Procedure. Hvorvidt den accessoriske Intervention maa tilstedes af de oprindelige Parter) . .	261–270	63–72
§. 145. c) Om Proceduren i Indledning af Interventionen. (Om Forligsmæglings og		

	2 Deel. Side.	F. Udk. 34 Bind. Side.
Stævnings Nødvendighed ved principal Intervention. Om samtlige Parter kunne fordre at komme til Orde efter en vis Følgeorden. Den ved accessorisk Intervention foranledigede Procedure) . .	271–277	73–79
§. 146. d) Om *litis denunciatio*. (Begrebet om, Øiemedet med og Anledningen til litis denunciatio. Om den ene Part skal taale en Udsættelse af Sagen for at den anden kan foretage en litis denunciatio. Naar denne bør skee. Virkningen af at litis denunciatio er forsømt)	277–286	79–88
§. 147. II. Om Adcitation. (Om Sagvolderen kan være beføiet til ved Adcitation at inddrage en tredie Person i Sagen. Hvorvidt Sagsøgeren er berettiget til Adcitation. Om Tilstævningen af en nævnt Autor, for at dømmes alternativt eller cumulativt med den oprindelige Sagvolder. Om den Betingelse, at den Adciterede er pligtig at lide Dom ved samme Forum som den oprindelige Sagvolder)	286–297	88–99

Syvende Capitel.

Om Udsættelser.

§. 148. A. Om Tidsbestemmelserne i Proceduren i Almindelighed. Begrebet om Udsættelser og de forskjellige Arter af samme. (Om Dommeren proprio motu kan bestemme visse Terminer for Udførelsen

	2 Deel. Side.	J. Udk. 34 Bind. Side.
af processuale Handlinger. Hans Bevilgelse af begjærte Tidsfrister. Den lovbestemte Udsættelse)	298–304	100–106
§. 149. B. Om Udsættelse med begge Parters Samtykke. (Om Parternes og deres Fuldmægtigers Myndighed til at udsætte Sagen efter Forholdets Natur. Forandring heraf ved Frd. 3 Juni 1796 §. 7 og Frd. 16 Januar 1828 §. 4. Om Frd. 16 Januar §. 3 er anvendelig paa Anstandsbegjæringer paa Grund af Modpartens eller begge Parters Samtykke. Om det Samtykke som gives af den, der paa Embeds Vegne anlægger en Sag, t. Ex. Kammeradvocaten. Hvorvidt Indskrænkningerne af Anstands Bevilgelse paa Grund af Samtykke kunne geraade de paagjeldende Parter selv til Skade)	304–314	106–116
C. Om Udsættelser paa Grund af den ene Parts Begjering.		
§. 150. a) Om denne Art af Udsættelser i Almindelighed. (Om den almindelige Regel, at Dommeren i Tvivlstilfælde hellere skal bevilge end negte Anstand. Den ældre Lovgivnings (L. 1—4—24, 1—13—14, Frd. 3 Marts 1741 §. 9, Pl. 13 August 1766 §. 3) Utilstrækkelighed)	314–320	116–122
§. 151. b) Om Udsættelse paa Grund af personlige eller andre slige Hindringer for at fremme Sagen, d. e. Forfald. (L. 1—10 forudsætter, at Parten selv fører sin Sag. Om Sagførerens Forfald. Forfaldets Anmeldelse Om det er nødvendigt, at der tilveiebringes Bevis for samme. Maaden,		

	2 Deel. Side.	F. Tdsk. 34 Bind. Side.
hvorpaa Bevis for Forfaldet skal tilveiebringes. Lovens 1—10—2)	320=330	122=132
§. 152. c) Om Udsættelser for at give Tilsvar og iovrigt at fremme Proceduren. (Om Udsættelser for at give Tilsvar, for at foretage visse processuale Handlinger, sigtende til at beskytte den vedkommende Parts Tarv, t. Ex. Contra- og Continuations søgsmaal. Om den Erindring imod slige Udsættelser, at Parten allerede har havt tilstrækkelig Tid til tidligere at foretage den paaberaabte processuale Handling. Om subsidiære Anstandsgrunde. Flere specielle herhen hørende Anstandsgrunde, saasom Sagens Vidtløftighed, at Documenterne ere tilstillede Sagsøgerens Principal til Gjennemsyn, Tilveiebringelsen af Gjenparter af de producerede Documenter, indgiven Ansøgning om beneficium paupertatis, og Sagførerens Fratigelse af Sagen. Hvorvidt fremsatte Provocationer kunne give Anledning til Sagens Udsættelse) .	330=346	132=148
§. 153. Fortsættelse. — Om Udsættelser for at fremskaffe Beviser og andre Oplysninger. (Frd. 3 Juni 1796 §. 7. Frd. 16 Januar 1828 §. 1. Bestemmelsen af en Frist, inden hvilken den paaberaabte Bevisligheb skal være tilveiebragt. Om Udsættelse for at erholde Beskrivelse af Tingsvidner m. m. Udsættelser paa Grund af en anden Sags Udfald)	346=351	148=153
§. 154. d) Om Virkningen af Anstandsbegjæringer med Hensyn til den vedkommende Parts retlige Stilling under Sagen. (Om Parten ved en Anstandsbegjæring kan an-		

	2 Deel. Side.	F. Tidsk. 34 Bind. Side.
tages at frafalde nogen Ret eller overtage sig nogen Forpligtelse med Hensyn til Sagens videre Udforelse fra hans Side) .	351=354	153=156
§ 155. D. Om Formerne for Anstandbegjæringers Paakjendelse. (Om Anstandsbegjæringers Optagelse og Paakjendelse ved Dommerens Decret. Tiden inden hvilken dette skal afsiges) . .	354=358	156=160
§. 156. E, Om Ansvaret for Sagens Forhaling. (a Parternes Ansvar. Straffe og Erstatningsansvar efter Frd. 3 Juni 1796 §. 10. Mulct for unødig Trætte paa Grund af Sagens Forhaling efter Frd. 11 August 1819 §. 1. b. Sagforernes Ansvar. Efter Frd. 3 Juni 1796 §§. 10 og 11 og efter §§. 35 og 39. Efter Frd. 16 Januar 1828 §. 14. c. Dommerens Ansvar, Lovens 1—5—8. Frd. 16 Januar 1828 §§ 13, 14 og 15)	358=378	160=180
Anm. Om Retsforsikkringer . . .	378=380	180=182

Ottende Capitel.

Om Procedurens Slutning. Sagens Indladelse, Optagelse og Ophævelse.

F. Tdsk. 35 Bind. Side.

§. 157. Om Procedurens Slutning i Almindelighed	381=382	193=194
§. 158. Sagens Indladelse. (Udtrykkelig og stiltiende. Frivillig og nødvendig. Forelobig og endelig. Total og		

	2 Deel. Sider.	J. Tdsk. 35 Bind. Sider.
partiel. Ubetinget og betinget. Ensidig Indladelse og den, som skeer fra begge Parters Side)	382–388	194–200
§. 159. Sagens Optagelse. (Optagelse til Kjendelse, til Dom, (den conventionelle, nødvendige og blandede), til Kjendelse eller Dom. Dommerens Forpligtelse til at optage Sagen)	388–394	200–206
§. 160. Fortsættelse. — Optagelsens retlige Betydning og Virkning. (a. For Parterne. Nødvendigheden af, at Parterne møde for at høre Kjendelser afsagte. Procedurens Afslutning ved Sagens Optagelse til Dom. Om de Tilfælde, i hvilke Sagen undtagelsesvis kan blive at reasumere. Om dette nogensinde kan skee efter den ene Parts Begjering. b. For Dommeren. L. 1—5—8. Om flere ved denne Artikels Anvendelse forekommende Spørgsmaal. Frd. 3 Juni 1796 §. 23. Frd. 30 September 1778)	394–410	206–222
§. 161. Sagens Ophævelse. (a Naar begge Parter udeblive under Sagens Drift. b. Paa Grund af begge Parters Begjæring. c. Paa Grund af Citantens Begjæring. d. Paa Grund af Indstævntes Begjæring. e. Naar den vedkommende Part ei betaler Retsgebyhrerne) .	410–419	222–231

	2 Deel. Side..	J. Tdsk. 35 Bind. Side.
Niende Capitel.		
Om Domme.		
A. Om Domme og Kjendelser i Amindelighed.		
§. 162. Begrebet om Domme og Kjendelser. (Forskjellige Betydninger af Ordet Dom) .	420-424	232-236
§. 163. Inddelinger af Domme. (Domme som alene paakjende Formaliteten, eller alene Realiteten, eller Formaliteten og en Deel af Realiteten. Spørgsmaal om Ophævelsesdomme. Absolutoriske, condemnatoriske og alternative Domme)	424-428	236-240
§. 164. **B. Om Dommenes Gjenstand eller Indhold.**		
(Sagens Formalitet. Præliminære Realitetsqvæstioner. Sagens Realitet. Omfanget af sammes Paakjendelse beroer paa Parternes gjensidige Paastande. Accessoriske Momenter ved Sagens Paadømmelse ere Brugen af det stemplede Papir, Processens Omkostninger og Mulcter for urigtige Procedure)	428-434	240-246
C. Om Dommens Affattelse.		
§. 165. Om Affattelsen af Dommens Præmisser. (Om Benegtelsen af den Sag, der skal paa-		

	2 Deel. Side.	J. Tdsk. 35 Bind. Side.
dømmes. Hvorvidt Behandlingen af Sagens Formalitet bør gaae forud for Behandlingen af Realiteten. Om den Orden, der bør iagttages ved Behandlingen af Sagens Realitet. Om Behandlingen af de accesoriske Gjenstande for Dommens Paakjendelse)	435–443	247–255
§. 166. Om Affattelsen af Domsconclusionen. (Conclusionen skal ved en selvstændig Forskrift afgjøre den omprocederede Tvist; den skal indeholde en fuldstændig og en endelig Afgjørelse af Sagen. Om Afgjørelsen af Sagen med en vis Modalitet)	443–447	255–259
§. 167. Fortsættelse. — Om *terminus executionis* og *clausula poenalis*. (Om de Tilfælde, hvor disse ei ere fornødne. a) Om terminus executionis. Naar den paagjeldende Præstation bestaaer i Udredelsen af en Pengesum: Om Tidspunktet, fra hvilket Executionsfristen her bliver at regne. Naar Præstationen gaaer ud paa at noget skal gjøres eller foretages af den Domfældte. b) Om Tvangsclausulen d. e. clausula poenalis. Om den almindelige Tvangsclausul. Om Tilføielsen af særegne Tvangsmulcter. Om disse kunne blive Gjenstand for Affoning ved corporlig Straf. Om de Tilfælde i hvilke den Kongelige Kasse tilpligtes at udrede Noget)	447–458	259–270
§. 168. Om Dommenes Affattelse, naar Retten bestaaer af flere Medlemmer. (At den absolute Pluralitet maa give Dom. Om man, hvor der er absolut Pluralitet for et endeligt Resultat, er beføiet til at sammenregne de flere Vota, uagtet de Vo-		

	2 Deel. Side.	F. Tdsk. 35 Bind. Side.
terende ere komne til samme Resultat af forskjellige Grunde. Om de Tilfælde, hvor der kun er fremkommen en relativ Pluralitet for et vist endeligt Resulsat. Om Udfindelsen af en saadan Pluralitet, naar de Voterende have forskjellige Grunde for deres Vota. Om subsidiær Votering. Dens Begreb. Dens Anvendelse med Hensyn til Forholdet mellem Formaliteten og Realiteten i Sagen, med Hensyn til Spørgsmaalet om hvad der er bevist, med Hensyn til de enkelte Realitetsspørgsmaal i Sagen)	458–479	270–291

D. Om Processens Omkostninger og Mulcter for processuale Forseelser.

§. 169. Om Processens Omkostninger i Almindelighed. (Lovgivningens Terminologi) .	480–483	292–295
§. 170. Om den ene Parts Forpligtelse til at godtgjøre den anden Processens Omkomstninger. (Lovens tvende Hovedregler, at den, som aldeles taber Sagen, i visse Tilfælde skal udrede Processens Omkostninger, og at i andre den trættekjære Part skal tilsvare dem. Hvorledes den sidste Forskrift blev at ansee som Hovedregelen efter Frd. 23 December 1735 §. 1 og flere senere Anordninger. Den ny Regel i Frd. 11 August 1819 §. 1, at Spørgsmaalet om Udredelsen af Processens Omkostninger skal afgjøres efter Retfærdighedens Grundsætninger. Denne Re-		

	2 Deel. Side.	J. Udk. 35 Bind. Side.
gels Anvendelse: A. Naar Dommen ei giver nogen af Parterne fuldkommen Medhold. B. Naar Dommen i alt Væsentligt giver den ene Parts Paastand Medhold. At den Part, som skal paalægges Processens Omkostninger, maa have givet retstridig Aarsag til Processen. Om Indflydelsen af Sagens Tvivlsomhed in jure eller in facto. Den Modification som følger af, at den vindende Part selv modvilligen har foranlediget den hele Proces eller enkelte Proceshandlinger)	483–499	295–311
§. 171. Fortsættelse. — Specielle Regler om Forpligtelsen til at godtgjøre Vederparten Processens Omkostninger. (Naar det Factum, hvorfra Sagen reiser sig, har en fornærmelig Karacter. Paa Grund af særegne Clausuler i Contractshold, saasom ved Betingelsen af skadeslos Betaling. Ifølge specielle Anordninger. Om Fortolkningen af Frd. 3 Juni 1796 §. 42)	499–506	311–318
§. 172. Om Bestemmelsen af Procesomkostningerne. (Til en bestemt Sum. Skadesløs Betaling af Processens Omkostninger. Om Udredelsen af Processens Omkostninger, hvor fri Proces har været bevilget den vindende Part)	506–511	318–323
§. 173. Om Mulcter for processuale Forseelser. Mulcter for unødig Trætte. (Om Betingelserne for denne Mulcts Anvendelse. Efter Frd. 23 December 1735 §. 1 og 11 August 1819 §. 1. Om denne Mulcts Størrelse)	511–519	323–331

	2 Deel. Side.	F. Udk. 35 Bind. Side.
E. Om Dommens Afsigelse, Beskrivelse og Forkyndelse.		
§. 174. Om Dommens Afsigelse. (Om Oplæsning af Præmisserne er nødvendig. Parterne kaldes ikke til at høre Dommen afsagt) .	519–522	331–334
§. 175. Om Dommenes Beskrivelse og Forkyndelse. (Beskrivelse i Acts Form og som simpel Udskrift. Om Dommens Forkyndelse ved de ordinære Stævningsmænd og efter de om Stævningers Forkyndelse givne Forskrifter)	522–526	334–338
F. Om Dommenes Retsvirkning (res judicata).		
§. 176. Om Dommens Retsvirkning mellem Parterne selv. (Den almindelige Regel, at det antagne Resultat bliver at anse som formel Ret mellem Parterne. Om Afgjørelsen af Spørgsmaalet, hvorvidt en ny Tvist angaaer den samme Gjenstand, som forhen er paakjendt: Naar visse Rettigheder eller Præstationer eller selve Tilværelsen af et vist Factum have været Gjenstand for den tidligere Paakjendelse. Om der kan reises en ny civil Sag, som gaaer ud paa, at den ældre Sag er vunden ved en uredelig Fremgangsmaade. Om Virkningen af res judicata, naar den nye Tvist reises for en anden Ret og under en anden Form) .	527–542	339–354
§. 177. Om Dommens Retsvirkning med Hensyn til tredie Mand. (Den almindelige Regel,		

	2 Deel. Side.	J. Udg. 35 Bind. Side.
at Dommen ikke kan have Retsvirkning i Forhold til tredie Mand: Dette dog kun at forstaae om en directe Indflydelse, og med enkelte Undtagelser. Om Reglens Anvendelse naar den paakjendte Sag har angaaet obligatoriske Rettigheder, og naar den har angaaet tinglige Rettigheder. Om den Indflydelse det i disse sidste Retsforhold kan have, at Dommen tinglæses. Om de Modificationer den almindelige Regel maa lide i sin Anvendelse paa Sager om Familieforhold. Om Reglens Anvendelse naar Sagen har angaaet en Arveret, og i de Tilfælde hvor det paastaaes, at Nogen uretteligen har angivet sig som Fuldmægtig for en Anden og procederet denne Sag).	542–558	354–370
§. 178. Om Dommens Retsvirkning med Hensyn til Dommeren. (Hvorvidt Dommeren kan søges a prima instantia i Anledning af et af ham under Sagens Paakjendelse begaaet særeget lovstridigt Factum. At Dommeren ei selv kan forandre den engang afsagte Dom)	558–560	370–372

Den extraordinære Civilproces.

Indledning.

	3 Deel. Side.	F. Tdsk. 37 Bind. Side.
§. 179. Begrebet om den extraordinære civile Proces. De forskiellige Arter af samme . .	1–5	1–5

Første Capitel.

Om Behandlingen af Gjæsterets og Søretssager.

§. 180. Om denne Behandling i Almindelighed	6	6
§. 181. A. Om de Retter ved hvilke Gjæsterets og Søretssager behandles . . . . . (Udenfor Kjøbenhavn. I Kjøbenhavn).	7–9	7–9
B. Om de Sager i hvilke Gjæsteretsproceduren anvendes.		
§. 182. I. Om de egentlige Gjæsteretssager. (a. naar Sagsøgeren er Gjæst. b. naar Sagvolderen er Gjæst. Om det kan fordres, at Sagen skulde hidrøre fra den ene Parts Ophold paa det fremmede Sted. Om Benyttelsen af Gjæsteretsbehandlingen i Vidne- og Edssager)	9–16	9–16

	3 Deel. Side.	J. Tdsk. 37 Bind. Side.
§. 183. II. Om Søretsſager. (Om de forſkjellige Sager, der efter L. 4—8—1 og Reſc. 16 Octbr. 1744 kunne henføres til Søretsſager; hvorvidt dette er Tilfældet med Sager i Anledning af Bodmeri, Bilbreve og Søasſurance. At Søretsproceduren ogſaa er anvendelig paa andre herhenhørende Retshandlinger end egentlige Domsſager: Om den har Indflydelſe paa Forum, og om dens Anvendelſe i Forhold til Udlændiſke)	16=24	16=24
§. 184. Fortſættelſe. — Om Prorogationen af Jurisdictionen i Søretsſager. (Om Søeretten i Kjøbenhavn er competent til at paadomme andre Sager end virkelige Søretsſager: Om Søretsſager der kunne paadommes af den almindelige Ret)	24=30	24=30
§. 185. III. Om forſkjellige andre Sager, ſom ifølge ſæregne Lovbud ſkulle behandles gjæſteretsvis	30=32	30=32
§. 186. IV. Om gjæſteretsvis Behandling af en Sag ifølge Parternes egen Overenskomſt	32=33	32=33
§. 187. C. Om ſelve Gjæſteretsbehandlingen. (Varſlet. Forligsmæglingen af ſelve Retten. Sagens Paakjendelſe. Executionsterminen. Parternes Indvarsling til at høre Dommens Affigelſe) . . .	33=45	33=45

	3 Deel. Side.	3. Udg. 37 Bind Side.
Andet Capitel.		
Om Behandlingen af private Politisager.		
§. 188. Om denne Behandling i Almindelighed. (Sammenligning mellem Gjæsterets og Politiretsproceduren)	46–47	46–47
§. 189. A. Om de Retter, ved hvilke Politisager behandles. (I Kjøbenhavn. I Kjøbstæderne. Paa Landet)	48–51	48–51
B. Om de private Sager, der skulle behandles ved Politiretterne.		
§. 190. Hvilke private Sager, der skulle behandles ved Politiretterne. (At dette Spørgsmaal ei lader sig afgjøre efter almindelige Criterier, og at kun de vigtigste enkelte Classer af Politisager lade sig angive, saasom I. adskillige Sager, som nærmest have deres Oprindelse fra personlige Over- og Underordnelsesforhold mellem Parterne. II. Adskillige Sager om mindre betydelige Retskrænkelser og Lovovertrædelser, med Hensyn til hvilke privat Forfølgning finder Sted. III. Adskillige andre Sager af heterogen Art. Angivelse af de vigtigste enkelte til hver Classe hørende Sager) .	51–62	51–62
§. 191. Om den Politiret, for hvilken den enkelte Sag skal forhandles, og hvorvidt et forum privilegiatum udelukker Sagens		

	3 Deel. Side.	J. Tdsk. 37 Bind. Side.
Behandling ved den almindelige Politiret. (Om Collisionen med Grevers og Friherrers og med de Militaires særegne Værneting)	62=66	62=66
§. 192. Om Prorogation af Politirettens Jurisdiction	66=68	66=68
C. Om det Særegne ved selve Behandlingen af de private Politisager.		
§. 193. Om Sagens Paaklagelse, Parternes Indkaldelse og Forligsmæglingen . . .	69=73	69=73
§. 194. Om Anvendelsen af den instructoriske Maxime i Politiretsproceduren. (Modificationer af denne Maxime maae følge af Parternes Raadighed over Sagen. Hvorvidt Parterne ere pligtige at give personligt Møde for Retten. Forbudet mod at lade Sagførere møde ved Politiretten. Om Følgerne af forsømt Benægtelse og deslige. Dommerens umiddelbare Virksomhed for Tilveiebringelsen af Oplysninger. Om Følgerne af hans Forsømmelse i saa Henseende)	73=86	73=86
§. 195. Om Politiretssagers hurtige Tilendebringelse, Parternes Udeblivelse i en Politiretssag, Executionsterminen, Parternes Tilkaldelse til at høre Dommen, og Beskrivelsen i disse Sager	86=89	86=89

	3 Deel. Side.	J. Udg. 37 Bind. Side.
Tredie Capitel.		
Om Rettergangsmaaden i mindre betydelige Gjældssager ifølge Frd. 6 August 1824.		
§. 196. Om disse Sagers Behandling i Almindelighed. (Om Gjældscommissionerne i Kiøbenhavn og flere Steder)	90–91	90–91
§. 197. A. Om de Sager paa hvilke Frd. 6 August 1824 er anvendelig. (Gjældssager under 100 Rbd.. Om Indflydelsen af flere Fordringers Connexitet. Fordringens Oprindelse og Beskaffenhed kunne ei komme i Betragtning, naar den opløser sig i en Gjæld. Dog er Forordningen ei anvendelig paa Bodesager) .	91–95	91–95
B. Om det Særegne ved disse Sagers Behandling.		
§. 198. Om denne Procedures Beskaffenhed udenfor Kjøbenhavn. (Om Forligsmæglingen. Indkaldelse uden formelig Stævning. Om Dommerens Veiledning for Parterne. Fjernelse af unødvendigt Ophold. Om Parternes Benyttelse af Sagfører, og Udredelsen af disses Salær. Om Parternes udtrykkelige eller stiltiende Renunciation paa Dommerens Veiledning. Om Contrasøgsmaal kan have Indflydelse paa Anvendelsen af Forordningens særegne Regler. De ringere Retsgebyrer)	96–111	96–111

	3 Deel. Side.	F. Tdsk. 37 Bind. Side.
§. 199. Om det Særegne ved de omhandlede Sagers Behandling i Kjøbenhavn. (Gjældscommissionens Indretning. Forligsmæglingen. Indkaldelserne. Hvorvidt flere af Hof- og Stadsrettens Tilforordnede skulle deltage i Sagens Paadommelse. Om der kan gives Dom for Contrafogsmaalets Overskud. Faldsmaalsstraffen for udeblivende Vidner. Mulcter for unødig Trætte. Fritagelse for stemplet Papir. Fra Gjældscommissionen kan ingen Appel finde Sted. Om Behandlingen af de Militaires ubetydelige Gjældssager) .	111–117	111–117
§. 200. Om Forening af den ved Frd. 6 August 1824 hjemlede Procedure med Gjæsteretsproceduren	117–118	117–118

Fjerde Capitel.

Om den islandske Rettergangsmaade ifølge Frd. 15 August 1832.

§. 201. A. Om den islandske Proces i Almindelighed. (Indførelsen af den danske Proceslovgivning paa Island)	119–121	119–121

	3 Deel. Side.	F. Tdſk. 37 Bind. Side.
§. 202. B. Om de Sager der ſkulle behandles efter de i Frd. 15 Auguſt 1832 givne Forſkrifter, og om ſelve denne Kettergangsmaade. (Forligsmæglingen. Indkaldelſen. Ved hvilket Ting Sagerne kunne foretages. Dommerens Veiledning af Parterne. Diſſes Møde ved Befuldmægtigede. Hvo der ſkal underſkrive Protocollen. Virkningen af Parternes Udeblivelſe. Dommens Forkyndelſe. Anſvaret for Sagernes Forhaling. Intet Brug af ſtemplet Papir)	122–127	122–127
Femte Capitel.		
§. 203. Om Proceduren efter Juſtitsreglementet for Tranqvebar af 13 Juli 1836. . . .	127–128	127–128
Sjette Capitel. Om Proceduren efter Frd. af 25 Januar 1828.		
§. 204. A. Om den ſaakaldte executive Proces i Almindelighed.		

	3 Deel. Side.	F. Tdsk. 37 Bind. Side.
(Begrebet om den executive Proces i de tydske Processystemer. Havde vore ældre Retssystemers Begreb om en executiv Proces tilstrækkelig Hjemmel i de derfor paaberaabte Lovdata? En Art executiv Proces er indført ved Frd. 18 Mai 1825 og 25 Januar 1828)	129–134	129–134
§. 205. B. Om den ved Frd. 25 Januar 1828 hjemlede Retsforfølgning i Særdeleshed. (Den forudsætter altid, at Debitor har underkastet sig samme. Det Særegne ved den bestaaer fornemmeligen i Indskrænkning med Hensyn til de Forsvarsmidler, som Sagsøgte kan benytte: Med Hensyn til Formaliteten: Med Hensyn til Realitetsindsigelserne og Benyttelsen af Contrasøgsmaal. Korte Anstandsterminer. Dommens Affigelse inden en kort Frist. I hvilke Forhold denne Procedure kan vedtages)	134–145	134–145

Syvende Capitel.

Om Proceduren i Vexelsager.

§. 206. Om denne Procedure i Almindelighed. (Den ældre Lovgivning hjemlede ingen særegen Procesmaade i Vexelsager) . . .	146–147	146–147

	3 Deel. Side.	F. Udk. 37 Bind. Side.
§. 207. Om de Sager der ere at anſee ſom Vexelſager. (Frd. 18 Mai 1825 §. 69. Denne Paragraph kan ei anvendes, naar Remittenten ſøges til at give Vederlag for den paa Credit overladte Vexel, eller efter Frdgs. §. 35 og 56 ſøges til at betale Vexelens Beløb, ſom ſimpel Gjeld. Om Anvendelſen af Vexelproceduren mod det Rederi, ſom nægter at acceptere en af dets Skipper paa ſamme trukken Vexel. Vexelproceduren er anvendelig paa indenbyes Vexler men ei paa Vexelobligationer)	147–151	147–151
§. 208 Om ſelve det Særegne ved Vexelſagers Behandling. (Den ſtemmer i det Væſentlige overens med Proceduren efter Frd. 25 Januar 1828. Dog er den forſkjellig med Hensyn til Forligsmægling, og tildels med Hensyn til Benyttelſen af Indſigelſer og Contraſøgsmaal. Strængere Beſtemmelſer om Sagens Paaſkyndelſe)	152–158	152–158

Ottende Capitel.

Om Rettergangsmaaden i Ægteſkabsſkilsmisſeſager.

§. 209. Om Ægteſkabsſagers tidligere Behandling ved ſæregne Retter, og diſſe Domſtoles Ophævelſe. (Tamperretterne. De

	3 Deel. Side.	J. Tdsk. 37 Bind. Side.
særegne Retter paa Island. Disses Ophævelse. Om slige Sagers Behandling i Feldten og i de slesvigske Distrikter, der tildels have dansk Retsforfatning)	159–162	159–162
§. 210. Om Skilsmissesagers Behandling efter de nu gjeldende Regler. (Det skal af Retten ex officio paasees, at en virkelig Skilsmissegrund behørigen er oplyst. Betydningen af Forligsmæglingen i disse Sager. Om Værnetinget. Stævnemaalet. Modificationer af de almindelige Forskrifter om Betydningen af udtrykkelig eller stiltiende Tilstaaelse. Sagsøgerens Forpligtelse til at møde personligen og undergive sig Examination. Skilsmissedommens Omfang. Om der er etableret nogen særegen Control med Skilsmissedommes Rigtighed) . .	162–173	162–173

Niende Capitel.

Om Aastedssager.

§. 211. Om Aastedsforretninger og deres Anvendelse i Rettergangssager i Almindelighed. (Begrebet om Aasted og Aastedssager. Deres Substitution istedetfor Skjøns og Synsforretninger. Om Nødvendigheden af Planer eller Situationskorters Fremlæggelse under Rettergangstrætter)	174–180	174–180

	3 Deel. Side.	F. Tdsk. 37 Bind. Side.
§. 212. Om selve den processuale Fremgangsmaade ved Aastedsforretninger. (Om Rettens og Vidners Møde paa Aastedet. Om de Tilfælde, hvor Underdommerens Aastedsforretning paaklages. Anm. Om Lovens særegne Procedure ved Markeskjelstrætter, og sammes Ophævelse)	180–184	180–184

Tiende Capitel.

Om Fogedforretninger i civile Sager.

	3 Deel. Side.	F. Tdsk. 38 Bind. Side.
Indledning.		
§. 213. (Nødvendigheden af Tvangsmidlers Anvendelse for at bringe den formelle Ret til Udførelse. Overladelse af disse Tvangsmidler til de judicielle Autoriteter. Om Anticipation af disse Tvangsmidler)	185–191	181–187

Første Afdeling.

Om Fogedforretningers Udførelse i Almindelighed.

§. 214. A. Om den Autoritet, der udfører Fogedforretninger.

	3 Deel. Side.	F. Tdsk. 38 Bind. Side.
(1. Fogederne udenfor Kjøbenhavn. I Kjøbenhavn: Kongens Foged: Underfogden. Hvo der foretager Fogedforretninger hos de Militære. 2. Om Fogedprotocollerne, Retsvidners Tilstedeværelse. 3. Fogedrettens Competens i Almindelighed og med Hensyn til en enkelt bestemt Forretning. 4. Fogedens Habilitet. 5. Hvorvidt Fogeden kan lade sine Embedsforretninger udføre ved en Fuldmægtig. 6. Fogedens Ansvarlighed for sine Handlinger. 7. Appel fra Fogedretterne).	192–202	188–198
§. 215. B. Om Fremgangsmaaden under Fogedforretningers Udførelse i Almindelighed. (1. Forretningens Reqvisition. 2. Naar og hvor Forretningen skal begyndes. 3. Om Reqvirentens og Reqvisiti Møde under Forretningen. 4. Om Benyttelsen af Sagfører. 5. Sikkerhedsstillelse. 6. Om Udsættelser under Fogedforretningen: Efter Reqvirentens Begjæring: Efter Reqvisiti Begjæring. Retsbestemte Opsættelser. 7. Om Forhandlingsmaximens Anvendelse paa Fogedforretninger. 8. Beskaffenheden af de Tvangsmidler, som kunne anvendes. 9. Om Kjendelsers Afsigelse under Forretningen. 10. Forligs-Indgaaelse ved en Fogedret. 11. Forretningens Tilendebringelse. 12 Retsgebyrerne)	203–221	199–217

	3 Deel. Side.	J. Tdsk. 38 Bind. Side.
Anden Afdeling. Om Arrest og Forbud før Dom, samt Maning.		
Første Afsnit. Om Arrest.		
§. 216. A. Om Arrest i Almindelighed og sammes Inddeling. (Begrebet om Arrest. Arrest før Dom. Arrest efter Dom. Beslag. Segvestration. Fængsel).	222–227	218–223
§. 217. B. Om den Autoritet, ved hvilken Arrest før Dom skal iværksættes. (Om Arrestation ved tvende Dannemænd).	227–229	223–225
§. 218. C. Om Betingelserne for Arrest. (Om de i L. 1—21—8 og 9 fordrede Betingelser. Om det Utydelige i disse Lovsteder og det Uhensigtsmæssige i deres bogstavelige Anvendelse. Om den lettere Adgang til at erholde Arrest, som er hjemlet i Praxis og forudsat i den senere Lovgivning)	229–237	225–233
§. 219. Fortsættelse. — Om den Fordring for hvilken Arrest kan iværksættes. (Ikke blot for Gjeldsforpligtelser, men ogsaa for Opfyldelsen af personlige Handlinger og for Bøder. Om Requirenten skal have bragt sin Fordring til en vis Sandsynlighed. Angivelse af Skyldaarsagen og saavidt muligt		

	3 Deel. Side.	J. Tdsk. 38 Bind. Side.
Fordringens Størrelse. At Fordringen maa være forfalden til Betaling eller Opfyldelse. Om Undtagelser herfra).	237=244	233=240
§. 220. Fortsættelse. — Om den Sikkerhedsstillelse, der kan affordres Requirenten for Arrestens Følger o: cautio de arresto impetrando. (L. 1—21—4. Om den her paabudne Sikkerhedsstillelse er anordnet til Fordel for Fogden, som den der altid skulde være personlig ansvarlig for Arrestens Følger. Grundene for og imod Spørgsmaalets bekræftende Besvarelse. Hvad der herom er antaget i Praxis. Enkelte Tilfælde hvor Sikkerhed ei bør fordres. Frd. 18 Mai 1825 §. 68. — Naar Sikkerheden skal stilles. Dens Beskaffenhed og Størrelse) . . .	244=256	240=252
§. 221. D. Om Gjenstanden for Arrest. (Gods og Person. Om Qvinder og Umyndige kunne undergives Arrest. Der er en Mængde specielle Tilfælde, i hvilke der er indrømmet Arrestfrihed) . . .	257=260	253=256
Om Arrestfrihed.		
§. 222. a) De der have Arrestfrihed for deres Personer og tillige i det Hele eller tildels for deres Gods. (1. De der ere undtagne fra de sædvanlige Retters Jurisdiktion: L. 1—2—1 og Frd. 8 Oct. 1708. Hvorvidt fremmede Consuler kunne arresteres. 2. Andre Udlændiger, som særligen ved oprettede Tractater ere befriede for Arrest. Hvorvidt Udlændinger eller deres Gods iøvrigt kunne arresteres. 3. Medlemmer af Gouvernementet i Tranqvebar. 4. Om den Arrestfrihed der er tilstaaet Lehnsgrever og Lehnsfriherrer.		

	3 Deel. Side.	J. Udk. 38 Bind. Side.
5. De i virkelig Tjeneste staaende Militære. 6. Styrmænd og Baadsmænd. 7. Dem der have erholdt Moratorium. 8. Det kongelige Hofpersonale. 9. Dem der boe paa Baisenhuset i Kjøbenhavn) .	261–269	257–265
§. 223. b) De der have Arrestfrihed for deres Personer. (1. De der have gjort Opbud. 2. De der uden Brøde ere blevne insolvente efter Frd. 28 Oct. 1702 §. 5. 3. De der have erholdt Protectorium. 4. Det kongelige Theaterpersonale. 5. De som reise i Kongens Ærinde. Om Embedsmænds Arrestabilitet)	270–274	266–270
§. 224. c) De særegne Gjenstande, der ikke kunne belægges med Arrest. (1. De Ting, hvis Substants ikke tilhøre Besidderen. 2. Kongelige Embedsmænds og Betjenters Gage. 3 og 4. En Deel offentlige Pensioner, Understøttelser og dsl. 5. Indskud i de privilegerede Sparecasser. 6 og 7. Andeel i visse Interessentskaber. 8. Visse Midler som ere indsatte i Nationalbanken. 9. Et vist Tilgodehavende hos Søetatens Commissariat. 10. Andel af confiscerede Varer og af Bøder ved Told og Consumtionsvæsenet. 11. Lotterigevinster. Om den ældre Arrestfrihed for Verelbreve)	275–281	271–277
§. 225. Fortsættelse. — Almindelige Bemærkninger med Hensyn til de ovenomhandlede Fritagelser for personel og civil Arrest (Efter hvilken Tidspunkt Arrestabiliteten bør beregnes. Hvorvidt der kan renunceres paa Arrestfrihed. Hvorvidt Nationalbankens Octr. af 4 Juli 1818		

	3 Deel. Side.	F. Tdsk. 38 Bind. Side.
§. 49 gaaer ud paa en Modification af Reglerne om Arrestfrihed)	281–286	277–282
§. 226. **E. Om den Sikkerhedsstillelse, ved hvilken Reqvisitus kan undgaae at underkastes Arrest.** ɔ: cautio de arresto avertendo. (L. 1—21—7. Beskaffenhed og Størrelse af denne Sikkerhed. Undtagelse fra Reglerne om denne Sikkerhedsstillelse ved Gjeld efter Verel eller Verelobligation).	286–291	282–287
F. Om Fremgangsmaaden under Udførelsen af Arrestforretninger.		
§. 227. 1. Om Arrestforretningens Paabegyndelse. (Hvorvidt flere Fordringer kunne indbefattes under en Arrestforretning. Om en forelobig Forhandling af Fogden med Reqvirenten).	292–295	288–291
§. 228. 2 Om Tvistigheder under Arrestforretningen og deres Paakjendelse m. v. (Vedkommende Arrestforretningens Formalitet: den egentlige Hovedsag, der betinger dens materielle Lovlighed, derunder indbefattet Reqvisiti Contrafordringer: Arrestforretningens egen Realitet: det blot Administrative ved samme. Hvorvidt Fogeden har at tage de herhenhorende Momenter under Paakjendelse. Om Fogeden kan være berettiget til at forandre et under samme Arrestforretning tidligere afsagt Decret. Fogedens Decret om Arrestens Fremme kan ei suspenderes ved Appel).	295–309	291–305
3. Om Arrestens Fuldførelse.		
§. 229. a) Arrestens Fuldførelse paa Gods. (Om Arresten skal være total eller partiel.		

	3 Deel. Side.	J. Tdſk. 38 Bind. Side.
Registrering og Vurdering af det Gods der agtes arresteret. Den Orden der skal iagttages ved Iværksættelsen af Arrest paa Gods. Hvorvidt Fuldførelsen af Arrest kan skee ved et verbalt Paalæg eller Arrestdecretet bør ledsages af Foranstaltninger, der physisk kunne forhindre Requisitus fra at disponere over de arresterede Ting. Om Iværksættelsen af Arrest paa Requisiti udestaaende Fordringer eller hans Gods som er i tredie Mands Bevaring)	309–320	305–316
§. 230. b) Arrestens Fuldførelse paa Person. (Lovens Betydning af personlig Arrest. Efter Praxis Hensættelse i Bevaring paa et ærligt Sted. Erlæggelsen af Underholdningspenge og Følgen af Mangler herved. Om Huusarrest, naar den Paagjeldendes Helbredstilstand ei tilsteder hans Hensættelse i Gjeldsfængsel. Om Requisitus, der ikke er tilstede, kan erklæres arrestabel, saasnart han antræffes).	320–328	316–324
§. 231. 4. Om Arrestforretningens Slutning, Beskrivelse og Tingslæsning m. v. (Forretningens Reasumtion)	328–330	324–326
G. Om Arrestens Forfølgning eller Justification.		
§. 232. 1. Om Arrestforfølgningssagens Væsen og Gjenstand. (Forskjel mellem Arrestens Forfølgning i den danske Proces og sammes Justification i den tydske Proces. Grunde for at Forfølgningssagen alene burde angaae det Retsforhold, som har foranlediget Arresten (Hovedsagens Realitet) ei selve Arrestsagen. Overveiende		

	3 Deel. Side.	J. Tdsk. 38 Bind. Side.
Grunde for at Forfølgningssagen ogsaa bør kunne gaae ud paa den endelige Paakjendelse af Arrestsagens Realitet, navnligen de Forhold, hvoraf Personens og Godsets Arrestabilitet er afhængig. De Forviklinger der altid blive tilbage efter den danske Ret. Anvendelse af den foreslaaende Anskuelse paa de enkelte Momenter under Forfølgningssagen. Det Usikkre i Praxis med Hensyn til den omhandlede Gjenstand)	330–352	326–348
§. 233. 2. Om Sagens foregaaende Behandling ved Forligelsescommissionen, og den Frist inden hvilken Forfølgningen skal iværksættes	353–355	349–351
§. 234. 3. Om det Værneting, ved hvilket Sagen i Almindelighed skal anlægges. (Ordentligvis Debitors personlige Værneting. Arrest paa en Indlændings Person begrunder ei et særeget **forum arresti**. Hvorvidt der kan antages en almindelig Adskillelse mellem en Forfølgning qvoad **formalia** (hvor Arresten er gjort) og qvoad **realia** (ved Debitors Værneting). Den ældre Praxis i saa Henseende og sammes Misbilligelse af Stampe. Den nærværende Praxis. Om Forfølgningen af en Arrest, naar den Paagjeldendes Bo er taget under Skiftebehandling. Om Fogeden, naar han som Dommer beklæder den Ret, for hvilken Forfølgningssagen skal anlægges, bør vige sit Sæde) . . .	355–372	351–368
§. 235. 4. Om Værnetinget, naar der er foretaget Arrest paa en Udlændings Person eller Gods, og de øvrige i Forbindelse		

	3 Deel. Side.	J. Tdsk. 38 Bind. Side.
hermed staaende Regler. (Et særeget forum arresti er indført ved Pl. 30 Nov. 1821, hvor Arrest er skeet paa en Udlændings Person eller Gods her i Riget. Hvo der retteligen kan ansees som Udlænding. Placaten er ogsaa anvendelig, naar Arresten iværksættes af en Udlænding her i Riget. Betydningen af Ordene „det ordinaire Værneting". Hvorvidt Godsets Jhændehaver bliver at anse som Udlændingens Befuldmægtigede. Hvad der forstaaes ved „Jhændehaver". Hvorledes at forholde, naar Udlændingens Creditor selv er Jhændehaver af Godset. Om denne Arrest giver nogen Fortrinsret. Domsconclusionen i den Sag, hvorunder en slig Arrest forfølges)	372–385	368–381
§. 236. 5. Om Arrestforfølgningssagens Behandling og Paakjendelse. (Maa i det hele behandles som enhver anden Rettergangssag, efterdens egen Beskaffenhed fordrer. Om den bør udsættes i Anledning af en af Reqvisitus iværksat særegen Appellation af Arrestforretningen) . .	385–389	381–385
§. 237. 6. Om Følgerne af at Arresten ikke behørigen forfølges. (Arresten er dermed ophævet: ogsaa naar Forfølgningssagen formedelst en Formalitetsfeil er en Nullitet. Hvorvidt Arresten her kan ansees ophævet ipso facto, eller maa relareres af Fogeden. Reqvirenten kan paa ny gjøre Arrest)	389–393	385–389
§. 238. II. Om Arrestreqvirentens Anke over Fogedens Fremgangsmaade.		

	3 Deel. Side.	J. Tdsk. 38 Bind. Side.
(Anke over at Forretningen er negtet Fremme. Om L. 1—21—2 paalægger Fogeden, der uretligen har vægret sig for at fremme Forretningen, et ubetinget Ansvar)	393=396	389=392
1. Om den Arresteredes Ret til at fordre Erstatning for en ulovlig Arrest, og de ham med Hensyn hertil tilkommende Søgsmaal.		
§. 239. 1. Om Betingelserne for og Omfanget af det Reqvirenten og Fogeden paaliggende Ansvar for den ulovlige Arrest. (Naar Arresten findes ulovlig, maa Reqvirenten give Erstatning, uanseet at Sagen har været tvivlsom. Hvorvidt Ansvaret kan bortfalde, naar Arresten findes tildels lovlig. Saavel Tort og Creditspilde som særegne materielle Tab maae erstattes. Hvorefter og hvorledes Erstatningens Størrelse skal bestemmes. Hvorvidt Fogeden er medansvarlig for den ulovlige Arrest)	396=404	392=400
§. 240. 2. Om den Arresteredes Adgang til at indtale sin Ret til Reparation ved Søgsmaal i første Instants. (Ved Anlæggelse af Contrasøgsmaal under Forfølgningssagen og ved et særeget Søgsmaal i første Instants. Om Erstatning kan søges hos Fogeden a prima instantia) .	405=412	401=408
§. 241. 3. Om Appellation af Arrestforretningen fra den Arresteredes Side. (Den almindelige Betingelse for at Appellation med Nytte kan iværksættes. Anvendeligheden af Appellation med Hensyn til de forskjel=		

	3 Deel. Side.	F. Udſk. 38 Bind. Side.
lige Ankevoſter, den Arreſterede kan have at fremſætte over Arreſtforretningen) .	412–418	408–414
§. 242. K. Om Virkningen af Arreſt. (Arreſt giver ikke Panteret men bevirker, at Debitor kommer i den Uraadighedstilſtand, ſom L. 5-3—18 omhandler. Om Betydningen af denne Uraadighedstilſtand. Om Nødvendigheden af Arreſtens Tinglæsning, naar den ſkal have Virkning imod tredie Mand. Om Følgerne af at den Arreſterede drager af Arreſten eller forſpotter det arreſterede Gods) .	418–423	414–419
§. 243. L. Om Ophævelſen af en iværkſat Arreſt. (Om de Grunde, der kunne retfærdiggjøre Ophævelſen. Hvorvidt en formelig Relaxationsforretning af Fogeden er fornøden. Om dennes Iværkſættelſe kan ſuſpenderes ved dens Indankning til høiere Ret)	424–429	419–425

Andet Afſnit.

Om Forbud.

§. 244. A. Om Forbud og ſammes Forhold til Arreſt i Almindelighed. (Forbud kan ikke blot iværkſættes ved en Fogedforretning men ogſaa til Tinge) .	429–433	425–429
§. 245. B. Om Forbud der iværkſættes ved en Fogedforretning. (Undtagelſer fra den almindelige Regel, at der ved Forbud ſkal forholdes ſom ved		

	3 Deel. Side.	J. Udk. 38 Bind. Side.
Arrest. 1. Hvorvidt Forbud kan gjøres ved tvende Dannemænd. 2. Hvad der behøves fra Requirentens Side, for at begrunde Forbudet. 3. Hvorvidt Reglerne om de forskjellige Arter Arrestfrihed ere anvendelige paa Forbud. 4. Om Sikkerhedsstillelse her er fornøden. 5. Det Særegne ved Forfølgningen af Forbud imod Reisepas. 6. Hvorvidt der kan blive at give Erstatning for Forbud, naar det findes ulovligt. 7. Om Virkningen af Forbud)	433–443	429–439
§. 246. C. Om Forbud der iværksættes til Tinge. (Bestaaer i Tinglæsningen af Protest imod en vis Handling. Om Vederpartens Indstævning til at høre sligt Forbud. Om Sikkerhedsstillelse for Følgerne). .	444–446	440–442

Tredie Afsnit.

Om Maning.

§. 247. (Begrebet om Maning. Forskrivelse til at lide Indmaning indeholder efter sin Natur en accessorisk Forpligtelse. Loven har forudsat, at den, der underkastede sig Maning, var af Adel eller lige med Adel privilegeret. Virkningen af Maning. Anledningen til at det hele Institut forlængst er gaaet af Brug).	446–449	442–445

	3 Deel. Sider.	F. Tdsk. 38 Bind. Sider.
Tredie Afdeling.		
Om Execution og Udpantning.		
Første Afsnit.		
Om Execution.		
§. 248 A. Om Execution i Almindelighed. (Det forskjellige Omfang hvori Begrebet om Execution kan tages. Om Betydningen af Ordene „Nam, Indførsel og Udlæg")	449–451	445–447
§. 249. B. Om den Autoritet, ved hvilken Execution kan iværksættes. (Om Ophævelsen af de ældre singulære Forskrifter i Henseende til Execution hos privilegerede Personer)	451–452	447–448
C. Om Betingelserne for Execution med Hensyn til det retlige Grundlag for samme.		
§. 250. 1. Om selve Fundamentet for Execution. (Egentlige Retsdomme. Offentlige Forlig. Fogeden kan i Almindelighed ei ved privat Contract bemyndiges til at iværksætte Execution. Undtagelser fra denne Regel)	453–457	449–453
§. 251. 2. Om den Tid da Executionskraften træder i Virksomhed. (De forskjellige Terminer ved de forskjellige Domme) . .	457–457	453–455
§. 252. 3. Om Executionskraftens Suspension. (En appellabel Doms Executionskraft		

	3 Deel. Side.	I. Tdsk. 38 Bind. Side.
suspenderes ved at en behørig Appellationsstævning fremlægges for Fogden. Om denne Suspension er anvendelig paa de ved Retterne afsluttede Forlig. Executionsforretningen kan i disse Suspensionstilfælde af Reqvirenten fordres udsat)	459–464	455–460
§. 253. Fortsættelse. — Om nogle Tilfælde, i hvilke Appellation ikke har den sædvanlige Virkning med Hensyn til Dommens executive Kraft.	464–466	460–462
§. 254. 4. Om Executionskraftens Ophør. (De almindelige fatalia executionis. Om deres Anvendelse paa en forinden deres Udløb paabegyndt Executionsforretning. Om de kunne anvendes paa Domme, som gaae ud paa, at noget skal udføres under daglig Mulkt. Om fatalia executionis for offentlige Forlig. Hvorledes en forældet Namsdom igjen kan sættes i Virksomhed)	466–474	462–470
§. 255. D. Om Gjenstanden for Execution. (Execution skeer i Almindelighed i Godset. De forskjellige Formuesgjenstande hvori Execution kan gjøres. Hvorvidt tredie Mands Ret, navnligen en Panteret kan være til Hinder for Executionen) . .	474–482	470–478
§. 256. Fortsættelse. — Om de særegne Fritagelser for Execution. (Hvorvidt de Lovbestemmelser, som tilstaae Frihed for Arrest og Beslag, kunne udstrækkes til Fritagelse ogsaa for Execution i de paagjeldende Gjenstande)	483–487	479–483

	3 Deel. Side.	I. Tdsk. 38 Bind. Side.
E. Om Fremgangsmaaden under Udførelsen af Executionsforretninger.		
§. 257. 1. Om Forretningens Paabegyndelse. (Hvilke Documenter Reqvirenten skal producere, navnligen Domsakten. Ved Execution hos visse Personer fordres en Tilladelse af eller i det mindste Anmeldelse for deres Foresatte)	487–492	483–488
§. 258. 2. Om det Tilfælde, at Flere samtidigen forlange Execution hos samme Debitor. (Om den i Lovens 1—24—22 omtalte Afsætning til Sikkerhed for den ældre Dom, hvis Executionskraft er bleven suspenderet ved Appel. Om en analogisk Anvendelse af dette Lovsted paa flere lignende Tilfælde. Betydningen af Udtrykket „paa een Tid")	492–496	488–492
§. 259. 3. Om Indsigelser imod Executionsforretningen og de opstaaende Tvistigheders Afgjørelse. (Hvilke Indsigelser imod Dommens og Forligets Rigtighed det ligger uden for Fogedens Competence at paakjende; og hvilke han derimod kan tage under Paakjendelse. Indsigelser mod selve Executionsforretningen, dens Formalitet og Realitet, samt Fogedens administrative Fremgangsmaade. Enkelte slige Indsigelser fra Reqvisiti Side gjennemgaaes. Tredie Mands Indsigelser imod Forretningen. L. 5—8—5 og 1—24—27. Om selve Paakjendelsen af de under Executionsforretningen opstaaende Tvistigheder)	497–517	493–513
4. Om Executionsforretningens Fuldførelse.		

	3 Deel. Side.	F. Udg. 38 Bind. Side.
§. 260. a) Executionens Fuldførelse i Gods. (Optegnelsen og Vurderingen, Ordenen der skal iagttages ved Udlæg i Debitors Gods. Forskjellen mellem Udlæg til Eiendom og til Forauctionering. Om Executionshaveren kan fordre sig sat i Besiddelse af det Udlagte. Om Execution i Debitors Opbuds- eller Fallitbo eller i den ham tilfaldne Arv)	518–526	514–522
§. 261. b) Executionens Fuldførelse med Hensyn til Personen. (Anvendelsen af det almindelige Gjeldsfængsel. I visse Tilfælde kunne særegne strængere Tvangsmidler anvendes)	526–531	522–527
§. 262. 5. Om Executionsforretningens Slutning Beskrivelse og Tinglæsning . . .	531–534	527–530
§. 263. F. Om Retsvirkningen af Execution. (Executionen berigtiger ei umiddelbart Parternes Mellemværende. Om Løsningen af hvad der var udlagt til Eiendom efter Loven. Om Forauctioneringen af hvad der nu, som sædvanligt, kun er udlagt til Forauctionering. Auctionsconditionernes Indhold. Af hvilken Beskaffenhed den reelle Ret er, som tilkommer Executionshaveren ved saadant Udlæg. Hvorvidt Udlægshaveren, uden Skade for sig, kan udsætte Realisation. Om Retsvirkningen af Affætning. Straf for Debitors ulovlige Disposition over det Udlagte. Virkningen af Debitors Hensætning i Gjeldsfængsel)	534–545	530–541
§. 264. G. Om Ophævelsen af en iværksat Execution.		

	3 Deel. Side.	2. Udk. 38 Bind. Side.
(Ved Paaanke til vedkommende overordnede Ret. Formedelst tredie Mands bedre Ret til det Udlagte. Hvorvidt denne kan gjøres gjeldende ved et Vindications eller Erstatningssøgsmaal a prima instantia. Om Erstatningspligtens Omfang). .	545–552	541–548

Andet Afsnit.

Om Udpantning.

§. 265. A. Om dette Retsinstitut i Almindelighed. (Dets oprindelige Betydning og ringe Omfang. Dets nærværende Begreb og større Omfang)	552–554	548–550
§. 266. B. Om de Præstationer, der kunne inddrives ved Udpantning .	554–559	550–555
§. 267. C. Om Fremgangsmaaden ved Udpantninger. (Om Requisitionen og den sædvanligvis nødvendige Udpantningsordre. Paa Landet foretages Udpantning i Reglen af Sognefogden. Hvorledes selve Udpantningen udføres).	559–564	555–560
§. 268 D. Om den Anke der kan føres over en iværksat Udpantning. (Over Øvrighedens Udpantningsordre kan alene klages til den høiere Øvrighed. Om Fordringens Rigtighed kan procederes ved Domstolene. Hvorvidt Fogedens Fremgangsmaade kan paaankes for Overretten)	564–571	560–567

	3 Deel. Side.	F. Tdsk. 38 Bind. Side.
Fierde Afdeling.		
Om Indsættelses og Udsættelsesforretninger og visse andre lignende Fogedforhandlinger.		
§. 269. A. Om disse Handlinger i Almindelighed. (Om en Justification af samme er fornøden).	572–575	568–571
§. 270. B. Om de Tilfælde, i hvilke Indsættelses og Udkastelsesforretninger kunne tilstedes, førend Dom eller Forlig er erhvervet, og Betingelserne herfor.	576–579	572–575
§. 271. C. Om Ankes Iværksættelse i Anledning af Indsættelses og Udsættelsesforretninger. .	579–582	575–588
§. 272. D. Om lignende Forretninger kunne foretages med Hensyn til rørlige Gjenstande. . .	583–584	579 580

Ellevte Capitel.

Om Skiftebehandlingen.

§. 273. Begrebet om Skifte. (Om dette Begrebs videre og snævrere Omfang i Loven. Begrebets Indskrænkning efter den nærværende juridiske Sprogbrug. Dets Udvidelse til Delingen af Boer i Eiernes levende Live. Om Skifteforretningens dels administrative dels judicielle Karakter) 1–6

Første Afdeling.

Om de til Skifteforvaltning autoriserede Personer.

§. 274. Om denne Distinction i Almindelighed. (De privilegerede Skiftejurisdictioner ere for største Delen bortfaldne. Om Skifteholdet efter her afdøde fremmede Ministre, og fremmede Consuler) 6–8

A. Ordinære Skifteforvaltere.

§. 275. I. I Kjøbenhavn. (Organisationen af Skiftecommissionen i Kjøbenhavn. De samme underordnede Embedsmænd). 9–11

§. 276. II. I Kjøbstæderne. (Om hele Magistraten og navnligen de borgerlige Raadmænd ere Medlemmer af Skifteretten. Byskriveren som Skifteskriver. Skiftejurisdiktionen omfatter ogsaa de Militære) 12–13

§. 277. III. Paa Landet. (a. den jorddrotlige Skiftejurisdiktion. Efter L. 5—2—90. Efter Frd. 25 Juli 1817. Hvilke Personer der ere undergivne denne Skiftejurisdiction. Anvendelsen af Frd. 21 Juni 1793 § 4. Hvilke Classer af Personer der herefter utvivlsomt høre under den jorddrotlige Skiftejurisdiction. Andre Classer, hvor Afgjørelsen afhænger af Contractsforholdets særegne Beskaffenhed. Hvorvidt disse Regler modificeres derved, at de Paagjeldende ere i en særegen personlig Stilling navnligen som Embedsmænd. Om den Regimentsskriveren overdragne jorddrotlige Skiftejurisdiction. b. Lehnsbesiddernes særegne Skiftejurisdiction. c. Herredsfogedernes og de Kongelige Birkedommeres Skiftejurisdiction. De forrette selv Skifteskrivertjenesten. Disse Embedsmænd have nu den ordinære Skiftejurisdiction efter Civile paa Landet. Deres Jurisdiction over Militære og Geistlige) 13–31

§. 278. IV. Om de ordinære Skifteforvaltere i de danske Besiddelser udenfor det egentlige Danmark . . 31–33

§. 279. Om Skifteforvaltningens Udførelse ved Fuldmægtige. (I Kjøbenhavn. Udenfor Kjøbenhavn; naar Skifteforvalteren er Kgl. Embedsmand; naar det er en patrimoniel Skifteforvalter) 33–36

§. 280. Om Skifteforvalterens Habilitet. (Med Hensyn til juridisk Kundskab. Om patrimonielle eller committerede Skifteforvaltere behøve juridisk Examen. Om Fuldmyndighed og Vederhæftighed fordres. Om Inhabilitet paa Grund af Skifteforvalterens egen Interesse i Boets Behandling, eller fordi han staaer i et saadant Forhold til de i Boet Interesserede, som afficerer hans Sincerität. Bliver en Skifteforvalter inhabil, fordi han i en anden offentlig Stilling har en Fordring at frem-

fore i Boet? Om en Husbonds partielle Inhabilitet efter Frd. 8 Juni 1787 §. 15, naar han har en Fordring i ſin Fæſters Bo. Frd. 14 October 1773 §. 8) 37–44

§. 281. Om de ordinære Skifteforvalteres Competence. (Forſaavidt Spørgsmaalet er afhængigt af Vedkommendes perſonlige Stilling: Forſaavidt det er afhængigt af, paa hvilket Sted Skiftet ſkal anſees at falde. Om de gjenſidige Forhold mellem de Kongelige Skifteretter. Anvendelſen af Reglerne om Domicilium paa diſſe Forhold. Om det Bo, ſom den længſtlevende Ægtefælle har beſiddet uſkiftet, altid ſkal behandles under Et af ſamme Skifteret. Om Skifteholdet efter Vagabunder og Udlændinger. Om Prorogation af Skiftejurisdictionen) 45–53

§. 282. Fortſættelſe. — Om den ordinære Skifteforvalters Competence i Forhold til Arvingernes Ret til ſelv at behandle Boet. (Betingelſerne for Arvingernes Ret til ſelv at behandle og dele Boet. At de ere myndige. Begrebet om Myndighed. Om et Arven paalagt fideicommisſariſk Baand betager Arvingen Karakter af myndig. Om Legatarier kunne forlange Skifte, uagtet de egentlige Arvinger ere myndige og ſelv ville dele Boet. Flere herhen hørende Tilfælde. At Arvingerne ere nærværende, perſonligen eller ved Befuldmægtigede. Om Nødvendigheden af offentligt Skifte efter Kongelige Oppeborſelsbetjente. Om der ved Anmeldelſen af Dødsfaldet ſkal præſteres Bevis for at de angivne myndige Arvinger ere de eneſte. At Creditorerne ikke kunne fordre offentlig Skiftebehandling. Hvorvidt Arvingerne, naar Boet allerede er kommet under Skiftebe-

handling, kunne fordre det extraderet til sig, uanseet Creditorernes Protest) 53–70

B. Extraordinære Skifteforvaltere.

§. 283. a. Skiftecommissarier. b. Executores Testamenti. c. Samfrænder 70–74

Anden Afdeling.

Om Gjenstanden for Skiftebehandlingen.

§. 284. Om Stervboer som Gjenstand for Skiftebehandling. (Om der for at tage Stervboet under Skiftebehandlig fordres positive Data for at umyndige eller fraværende Arvinger ere forhaanden. Hvilke Oplysninger der fordres for at de myndige Arvinger kunne overtage Boet) . . 75–79

§. 285. Fortsættelse. — Om de Tilfælde, hvor Stervboskifte undtagelsesvis ikke skal finde Sted, uagtet der ere umyndige Arvinger. (Naar den længstlevende Ægtefælle erholder Bevilling til at sidde i uskiftet Bo. Betingelserne, under hvilke en slig Bevilling medfører Skiftets Opsættelse. Om det fælles Boes Creditorer, uanseet Bevillingen, kunne fordre offentlig Skiftebehandling. Naar Bevillingen til at sidde i uskiftet Bo træder ud af Kraft. Husmænds og Indersters Ret til at hensidde i uskiftet Bo. Hvorvidt Skifte efter Fattiglemmer kan bortfalde 79–89

§. 286. Om Opbuds og Fallitboer, som Gjenstande for Skiftebehandling 89–90

§. 287. Om de Tilfælde, hvor offentlig Skiftebehandling kan fordres i Analogi af de Lovbestemmelser, som udtrykkeligen have foreskrevet saadan Behandling. (a. Om Skiftebehandling af adskilte Ægtefællers Boer. b. Om Opløsningen af Interessentskaber ved Skiftebehandling. c. Om Behandlingen af en bortdøet Persons Formue. Hvorvidt enkelte Formuesgjenstande undtagelsesvis kunne blive Gjenstand for Skiftebehandling) 90–97

Tredie Afdeling.

Om Fremgangsmaaden under Skiftet.

Første Afsnit.

Om Fremgangsmaaden ved Behandlingen af et Stervboskifte.

§. 288. A. Dødsfaldets Anmeldelse. (Lovgivningens Forskrifter om Tiden, inden hvilken Anmeldelsen skal skee. Om de Midler hvorved de givne Forskrifter om Anmeldelsen skulle overholdes. Undtagelser fra den almindelige Anmeldelsespligt) 97–100

§. 289. B. Boets Overtagelse af Skifteretten. (Forseglings og Registreringsforretning.) (Begyndelsesforretning. ɔ: Forseglings og Annotationsforretning. Hvad der bør foretages under samme. Om den længstlevende Ægtefælle der

skifter med Børnene, kan fordre visse Eiendele undtagne fra Forretningen. Hvorvidt Forseglingen kan undlades. Hvorlænge Boet kan staae under Forsegling. Registrerings og Vurderingsforretning. Hvorvidt en slig særegen Forretning er fornøden. Hvorvidt en speciel Vurdering er fornøden. Bedigelse af Vurderingsforretningen. Hvilke enkelte Eiendele Skifteforvalteren ved de omhandlede Forretninger kan inddrage under Skiftebehandlingen. Den almindelige Regel herom og dens specielle Anvendelse. Skifteforvalteren kan ei foretage Forseglings og Registreringsforretning udenfor sin Jurisdiction). . . . . 101=117

C. Om Boets Administration og Realisation.

§. 290. Om Administrationen og Realisationen af Boets Løsøre og faste Eiendomme. (Opbevaringen af disse Eiendele, indtil de kunne realiseres. Afgjørelse af Spørgsmaalet, om de skulle udlægges in natura eller realiseres: med Hensyn til Creditorerne, Arvingernes indbyrdes Forhold, og disses Forhold til en efterlevende Ægtefælle. Om Forauctioneringen. Auctionsconditionerne. Incassators Antagelse og Retsforhold ved Løsøreauctioner. Om Incassationen af Auctionsbeløbet for Boets faste Eiendomme) . . . . . 117=135

§. 291. Om Behandlingen af Boets rede Penge, Pengeeffecter og udestaaende Fordringer, saavelsom om de samme paahvilende fortløbende Præstationer. (Om Indsættelse af de contante Penge paa Folium i Banken, og til Forrentning i den Kongelige Kasse. Hvorledes der skal forholdes med fremmede Mynter, Guldpenge, og desl. Om Conservationen og Realisationen af offentlige Effecter. Om Inddrivelsen af Boets Fordringer. Behandlingen af de

uvisse Fordringer. Om de Rettigheder som ere bundne til den Afdødes personlige Værdighed. Om Udredelsen af de Boet paahvilende Præstationer, navnligen Skatter af dets Eiendomme) . . 135=144

§. 292. Om curatores bonorum. (Begrebet om samme. Deres Antagelse i Kjøbenhavn, og udenfor Hovedstaden. Om Beskikkelsen af en Person til at udføre visse enkelte Forretninger) . . . . . 145=148

D. Om den Underretning, der bør gives de i Boet Interesserede om Skiftets Foretagelse.

§. 293. Om Creditorernes Indkaldelse. (Lovens Indvarslingsmaade efter 5—14—29 er bortfalden Tiden, naar Indkaldelsen skal skee. I Boer, hvis beholdne Midler ere over 100 Rbd. skal udstedes egentligt Proclama. Begrebet om samme. Om Udstedelse af Aar og Dags Proclama, naar Boet kan antages at have udenrigske Creditorer, og af 12 Ugers Proclama, naar dette ei er Tilfældet. Om Udfærdigelsen af disse Proclamata. Flere Spørgsmaal om deres Anvendelse og gjensidige Betydning, navnligen om en udenrisk Creditors Fordring præcluderes ved et 12 Ugers Proclama, naar der efter Boets Beskaffenhed havde været Anledning til at udstæde Aar og Dags Proclama. Om de simple Indkaldelser med 10 Ugers Varsel, naar Boets beholdne Midler ikke overstige 100 Rbd. Hvorvidt al Indkaldelse af Creditorerne kan bortfalde ved Skifter efter Bønder og Andre af Almuen paa Landet. De særegne Bestemmelser om Creditorernes Indkaldelse paa Bornholm, i Vestindien og andre Besiddelser udenfor Europa. Virkningen af Forsømmelsen af at udstæde Proclama. Om de Tilfælde, i hvilke enkelte Credi-

torer skulle meddeles speciel Underretning om Skiftets Foretagelse) 148–170

§ 294. Fortsættelse. Om Proclamas præclusive Virkning. (Den almindelige Regel. At samme ei vedkommer haandfaaet Pant eller Liqvidationer med Boet. Om de med Underpant forsynede Fordringer ere undtagne fra Proclamaets Virkning. Om dettes Virkning, naar det har været Creditor bevisligen umuligt at melde sig i Boet. Om stiltiende Frafaldelse af Proclamaets Virkning. Det vedkommer ei den Boet af Skifteforvalteren selv paadragne Gjeld) 170–178

§. 295. Arvingernes Indkaldelse. (Virkningen af samme) 178–181

§. 296. Om Indkaldelse til enkelte Forretninger eller Sessioner i Boet. (Hvorvidt en slig Indkaldelse er fornøden. Maaden, hvorpaa den skal skee. Om Udsættelse af den paagjeldende Session til en bestemt Tid. Virkningen af Udeblivelse fra den Session, hvortil den Vedkommende er indkaldt). 181–187

E. Om Fordringernes Fremsættelse for Skifteretten og den egentlige Skifteprocedure.

§. 297. Om Fordringers Anmeldelse og om Forligsmægling ved Skifteretten. (Anmeldelsens Indhold. Den skal skee for Skifteretten selv. Hvorvidt der skal præsteres Bevis for samme. Den almindelige Regel om Forligsmæglings Nødvendighed er ei anvendelig paa Skiftesager) 187–193

§. 298. Om Anvendelsen af de almindelige Forskrifter om den civile Procedure pac Parternes Procedure ved Skifteretten. (Om de særegne Modificationer ved denne Anvendelse: Hvorvidt det er fornødent at møde ved Sagfører: Om Sagens Paastyndelse: Om Virkningen af forsømte Benægtelser og dsl. Om Skifteforvalteren tør indblande sig

i Proceduren mellem Parterne. Om Bevisførelsen. Indladelsen, Optagelsen og Decisionens Indhold) 193–204

§. 299. Om de Tilfælde, i hvilke Fordringer paa Boet undtagelsesvis kunne indtales ved ordinært Søgsmaal. (Om den formentlige Eier kan anlægge almindeligt Vindicationssøgsmaal imod Boet for at erholde sin i Boets Værge værende Eiendom. At Skifteforvalteren kan søges, naar han paa Boets Vegne har indladt sig i Contractsforhold. Om Skifteforvalteren kan søges a prima instantia for urigtig Adfærd ved Boets Behandling. At erhvervede Domme og Forlig maae anmeldes i Stervboer. Om Executionen af den Skifteforvalteren som saadan overgaaede Dom) 204–214

F. Om Boets Deling og Slutning.

§. 300. Om Affattelsen af Repartitionsforretningen i Almindelighed. (Hvad der bør gaae forud for Optagelsen af Boet til Slutning. Om Arvelegitimation er fornøden. Hvorledes Optagelsen til Slutning bør skee. Repartitionsforretningens Indhold. Om Udlæg og Udbetaling efter samme. Om Skifteforvalteren senere kan omgjøre Repartitionen) 214–220

§. 301. Om de forskjellige specielle Udlæg ved Stervboets Slutning. (Udlægget til Creditorerne. Naar samme kan skee in natura. Udlægget af Arveafgifterne. Udlægget til Arvingerne: Udlæg til dem ved tinglæst Skifteextract: Udlæg til myndige, mindreaarige, umyndige og fraværende Arvinger) 220–227

§. 302. Fortsættelse. — Om Skifteakt, Lodsedler og Anmeldelser af Skifteslutningen. (Naar Skifteakt skal gives beskreven. Dens Indhold. Hvo der er berettiget til at beholde den i sit Værge. Om Lodsedlers Indhold og hvorvidt de ere nødvendige.

Naar speciel Anmeldelse om Skiftets Slutning er fornøden) 228–232

G. De særegne Forskrifter ved Skifte af extraordinære Skifteforvaltere.

§. 303. Skifte ved Executores Testamenti og Skiftecommisarier. (Kun at mærke de særegne Forskrifter med Hensyn til denne Skiftebehandling. Om en slig Skiftebehandlings Begyndelse og Udnævnelse af Værger for de umyndige Arvinger. Om den ene Executor eller Commissair kan udnævne en anden, naar den tilligemed ham bestikkede er død eller har Forfald. Om Proclamaets snareste mulige Udstedelse. Om Forligsmæglingen. Om Paakjendelsen af de opstaaede Disputer, naar Executores Testamenti ei have Jurisdiction. Om Skiftet skal tilendebringes inden en vis Frist. Om Udstedelsen af Skifteakt) 233–239

§. 304. Skifte ved Samfrænder. (Om den Eftergivelse af Formerne for den ordinære Skiftebehandling, som hjemles ved selve Bevillingen til at skifte med Samfrænder. Samfrænder kunne ei med Retsvirkning paakjende de paa Samfrændeskiftet opstaaede Tvistigheder: At det hele afsluttede Samfrændeskifte dog er at anse som en actus judicialis. Hvorledes hine Tvistigheder da skulle paakjendes. Om en egentlig Skifteprotocol skal benyttes under Samfrændeskiftet. Opgivelsen af Boets Activa og Passiva og den længstlevende Ægtefælles Overtagelse af Boets Gjeld. Om Udlodningen og Udlægets Iværksættelse. Samfrændeskiftebrevet og de umyndige Arvingers Arvelodders Overgivelse til Overformynderiet) . . . 240–250

§. 305. H. Om de Regler, som blive at iagttage ved private Arvedelinger mellem de myndige Arvinger indbyrdes.

(Denne Deling har Karakteren af en privat Overenskomst. Bemærkninger om Arvingernes Forhold til de Afdødes Creditorer: Naar Betaling begjæres inden Boet er skiftet. Om de Creditorers Ret, hvis Fordringer ei ere forfaldne paa den Tid Arvingerne overtage og dele Boet. De myndige Arvingers Ret til at udstede Proclama. Om den gjensidige Overdragelse af Boets Eiendele til de enkelte Arvinger. Om Anmeldelserne af den faldne Arv og Indbetaling af Arveafgifterne). 250–258

Andet Afsnit.

Om Fremgangsmaaden ved Behandlingen af et Opbudsboe.

§. 306. Nærmere Udvikling af Begrebet om Lovens Opbud og Betingelserne for samme. (Opbud er at betragte som et Beneficium for Debitor. Hvorvidt Behandling ved Opbudsmand endnu kan finde Sted. Betingelserne for Opbud ere: at det er antageligt, at Creditors Midler ere tilstrækkelige til at dække hans Gjeld: At han indgiver nøiagtig Oplysning om Boets Status: At han ei er betaget Myndighed til at afhænde sit Gods, og at der er tilveiebragt Bevis for, at Kongen hos ham Intet haver at fordre). 259–266

§. 307. Om Opbudsboets Behandling. (Om Begyndelsesforretningen i Boet. Opbudets Tinglæsning. Creditorernes Indkaldelse. Afgjørelsen af de i

Boet opstaaede Tvistigheder. Fristen for dets Tilendebringelse. Om Skiftegebyhrer skulle udredes. Om Creditorerne skulle lade sig noie med Udlæg in natura) 266-269

Tredie Afsnit.

Om Fremgangsmaaden ved Behandlingen af et Fallitboe.

§. 308. **A. Om den forskjellige Maade, hvorpaa et Fallitbo kan komme under Skiftebehandling, og Betingelserne herfor.**

(Her sigtes ei til de Stervboer og Opbudsboer, som under Skiftebehandlingen vise sig at være insolvente, men kun til dem, som paa Grund af Eierens Insolvents blive tagne under Skiftebehandling, saasom: 1. Naar Nogen af Kongens Rige og Lande hemmelig for Gjeld undviger. 2. Naar en Mand selv opgiver sit Bo til Skifterettens Behandling som fallit: Ei hjemlet i Loven men i Frd. 28 Octbr. 1702 §. 8. 3. Naar En eller Flere af en Mands Creditorer erklære ham fallit og opfordre Skifteretten til at tage hans Bo under Behandling. Almindelige Bemærkninger om dette Retsmiddels Anvendelse: Om en med samme forbunden Sikkerhedsstillelse. En retlig Falliterklæring forudsætter, at Reqvirenten har en gyldig Fordring paa den, han vil erklære fallit, og at Debitors Bo ei er tilstrækkeligt til hans Gjelds Beta-

ling: Hvorvidt Reqvirenten skal legitimere, at disse Data ere tilstede: Om det er en Betingelse, at Reqvisitus skal have flere Creditorer. Det maa fremdeles fordres, at Reqvirenten ei er sikker paa ved ordinær Rtsforfølgning at kunne erholde Fyldestgjørelse for sin Fordring. Hvorvidt Reqvisiti andre Creditorer kunne modsætte sig Fallitbehandlingen). 270–289

§. 309. Fortsættelse. — Hvorvidt de i Lovens 5—3—18 omhandlede Retsforfølgninger ere til Hinder for et Boes Overtagelse til Fallitbehandling. (Om den Creditor, som allerede har erhvervet Dom for sin Fordring, taber sin Ret til at erholde Udlæg af Fallentens Midler for sin Fordring. Om det kan fordres, at Dommen skal være tinglæst. Om et af Debitor indgaaet offentlig Forlig har samme Virkning) 289–302

§. 310 B. Om Fallitboets Overtagelse af Skifteretten, og Kundgjørelse herom til Tinge.

(Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Boet skal tages under Fallitbehandling. Forseglings- Registrerings og Vurderingsforretningen. Om Husholdningens Fortsættelse. Hvorvidt Kundgjørelse til Tinge er fornøden og om sammes retlige Betydning med Hensyn til Fallentens Dispositioner. Efter den ældre Lovgivning og efter Pl. i 10 April 1841. Om Beskikkelsen af Commissarier til Fallitboers Behandling) 303–313

§. 311. C. Om Fallitboets Administration og Realisationen af de til samme hørende Eiendele.

(Hvorvidt der her bør tillægges Fallentens Stemme nogen Betydning. Om Realisationen af de faste Eiendomme og og Løsøret. Om den der har Pant

i det sidste, kan modsætte sig sammes Realisation. Om Fallenten er berettiget til at udtage Løsøre, navnligen Varer til Fortsættelse af en Boutikhandel, imod at betale Vurderingsbeløbet. Om Indbrivelsen af Boets Fordringer. Indkaldelsen af Creditorerne). 314–323

D. Om Concurs- eller Prioritetsordenen.

§. 312. a) Om Concursordenen i Almindelighed og de forskjellige Classer af Fordringer. (Classificationen af Fordringerne efter disses naturlige Beskaffenhed. De reelle og personlige. Den positive Lovgivnings Modificationer af denne Classification) 323–328

b) De enkelte Classer i Concursordenen.

§. 313. 1) Første Classe. — Separatister. (a. De egentlige Vindikantere: Om Retsforholdet ifølge en blot Kjøbe- eller Bytte Contract. b. Udlægshavere. c. De Fordringer i et egentligt Fallitboe, hvorfor haves tinglæst Dom eller Forlig d. De der have haandfaaet Pant eller reelle Brugsrettigheder: Om Betydningen af en retsgrundet Tilbageholdelsesret. e. De der kunne gjøre sig betalte ved Compensation: Om denne Compensation efter Forholdets Natur: Hvorvidt det herefter udkommende Resultat er modificeret i den danske Ret med Hensyn til de gjensidige Fordringers Karakter som Haandskrifts og Regningskrav. f. Begravelsesomkostningerne). . 328–349

§. 314. 2. Anden Classe. — Creditorer, som vel skulle søge Fyldestgjørelse i Concursboet, men som ere givne Fortrinsret fremfor alle Panthavere. (a. De Udlæg, Skifteretten har havt i Anledning af Skiftet. b. Skiftegebyrerne og andre Skiftecomkostninger. Om Krigshospitals og Enke-Kassens Privilegium i Hensende til Skif-

tcomkostningerne. c. Tiendeafgifter efter Frd. 8 Jan. 1810 § 29. d. Tjenestefolk hos Fæstebønder for sidste Halvaars Løn. e. Jorddrottens Fordring for Besætning og Inventarium hos Fæstebønder. f. Forstrækninger til Plantagers Drift i Vestindien efter Pl. 14 Mai 1823) 350–355

§. 315. 3. Tredie Classe. — Creditorer, der have saadanne legale Panterettigheder i Boets faste Eiendomme, som grunde sig umiddelbart i et positivt Lovbud. (a. Bankhæftelsesrenter. b. De egentlige Kongelige Skatter. c. Brandhjelpspenge. d. Samtlige Comunalafgifter. Om Arvefæsteafgifter af Bondergaarde efter Frd. 13 Mai 1769 §. 1, og den en Eiendom paahvilende Jordskyld høre herhen) 356–361

§. 316. 4. Fjerde Classe. — De Panterettigheder i Boets faste Eiendomme, som ifølge Lovens Bydende eller ifølge Contract først constitueres ved et mellemkommende Factum. a. De som stiftes ved Overtagelsen af en vis offentlig Stilling: hvilke disse Stillinger ere: Udstrækningen af de her omhandlede Panterettigheder: Om Concurrencen mellem de omhandlede Fordringer, naar Fallenten har været i flere slige offentlige Stillinger. Disse Fordringer maae vige for de i Concursordenens 2den Classe nævnte. b. De contractsmæssige Panterettigheder. Om Concurrencen mellem de under a. og b. nævnte Fordringer. Om Løsøret først kan fordres realiseret til dække de legale under a. nævnte Pantefordringer. Om de contractsmæssige Panterettigheders Karakter som chirographiske Fordringer). 362–374

§. 317. 5. Femte Classe. — Fordringer, som ere forbundne med legale Panterettigheder i Boets

rørlige Ting samt Bodmeriefordringer og visse andre med særegen Sikkerhed forsynede Fordringer. (Om det tidligere Retsforhold, forinden Pl. 23 Juli 1819 og 14 Mai 1834 udkom. Om disse Lovbestemmelsers rette Mening. Til denne Classe høre: a. De legale Panterettigheder i alt Debitors Løsøre ɔ: de samme som ere anførte under foregaaende Paragraph Litr. a. b. Legale Panterettigheder i enkelte rørlige Ting: Om disses Concurrence med de under det foregaaende Litr. nævnte Fordringer. c. Bodmerifordringer, Søfolks Tilgodehavende for Hyre og Føring og Skipperes Tilgodehavende for Udlæg paa Reisen, de i Lovens 4—5—9 omhandlede Bilbreve, de saakaldte Respondentiabreve efter Frd. 19 Dec. 1794) 374-384

§. 318. 6. Sjette Classe. — De privilegerede personlige Fordringer. a. Frederiks Hospitals Ret i en som fattig angivet Patients Bo. b. De Fordringer som høre til den første Classe af de i L. 5—14—37 omhandlede privilegerede Fordringer. c. De der høre til den anden Classe efter samme Lovsted: Om det Tjenestefolks Løn givne Fortrin kan udstrækkes til Søfolks Hyre og Føring, naar samme ei kan blive fyldestgjort af Skib, Redskab og Fragt, ɔ: i femte Classe. De Fordringer som efter den senere Lovgivning blive at henføre til anden Classe efter L. 5—14—37) 384-394

§. 319. 7. Syvende Classe. — De Fordringer, som ere forbundne med Underpant i Løsøre . . . 394-396

§. 320. 8. Ottende Classe. — De personlige Fordringer efter Haandskrift eller de simple chirographariske Fordringer. (a. Rigtige Gjeldsbreve: Begrebet om Haandskriftskrav. b. Verelbreve.

c. Lovlige forhvervede Domme. d. Forkyndt Maning) 396–404

§. 321. 9. Niende Classe. — De saakaldte illiquide Fordringer, eller Regnskabsgjeld. (Om den Plads, som idømte Bøder indtage i Concursordenen). 404–406

E. Om den Tilvext og det Tab, et Concursboe kan undergaae under Skiftebehandlingen.

§. 322. Om Tilvext for Boet under Skiftebehandlingen. (Om den Tilvext, der maa betragtes som uafhængig af Skifteforvalterens Administration af Boet: Om Fallentens personlige Erhverv medens Boet staaer under Skiftebehandling. Om den Tilvext som indvindes ved Skifteforvalterens Administration af Boet. Som Frugt af Boets ubefæstede Eiendele: Som Frugt af de pantsatte Eiendele). 406–410

§. 323. Om det Tab, et Bo under Skiftebehandlingen kan lide. Om den forlods Udredelse af Skifteomkostningerne. (Om tilfældige Uheld der ramme det behæftede eller det ubehæftede Gods. Om det Tab som kan forvoldes ved de paalobende Renter af Fordringer i Boet: Om Udredelsen af de almindelige Skifteomkostninger, og af de særegne Administrationsomkostninger, navnligen Omkostningerne ved Eiendelenes Forauctionering. Om det Tab der forvoldes ved urigtig Administration eller Disposition af Skifteforvalteren). . . . 410–417

§. 324. F. Proceduren under et Concursskifte. (Om Betydningen af de af Fallenten under Concursboets Behandling og forinden samme afgivne Erkjendelser og af hans Modsigelse af anmeldte Fordringers Rigtighed. Om Betydningen af en Erklæring, hvorved Pluraliteten af Creditorerne erkjende en Fordrings Rigtighed. Hvorvidt enkelte

Creditorer kunne nyde Godt af andre Creditorers Procedure og de af dem erhvervede Kjendelser) 418=424

§. 325. G. Slutningen af Concursboet. (Om den Orden, der bør følges ved Repartitionsforretningens Affattelse. Om Concursboets Extradition til Fallenten) . . . . . 424=428

Fierde Afdeling.

Om Midlerne til at betrygge Skiftelovgivningens Efterlevelse.

§. 326. A. Skifteprotocollers Anskaffelse og Førelse. (Lovbestemmelserne om Skifteprotocollers Nødvendighed. Det stemplede Papir til samme. Hvorledes de enkelte Forhandlinger under Skiftet blive at indføre. Protocollernes Opbevaring. Om de befalede Sportel= og Casse=Journaler) . . . 429=436

B. Om Skiftebehandlingens Indankning til høiere Ret. (Bliver at foredrage under Læren om Appel.)

C. Om Skiftevæsenets Revision.

§. 327. a. Skifterevisionen ved Overøvrigheden. (Øvrighedens Control med at Skifterne ei forhales, med Jagttagelsen af de foreskrevne Former og med at de Umyndiges Interesse ikke trædes for nær: I sidste Henseende fremtræder Øvrigheden dog kun som Part under det paagjældende Spørgsmaals judicielle Behandling. Den for at hindre Forha=

ling af Skifterne befalede Indgivelse af Skiftedisignationer til Øvrigheden: disse Desiignationers Affattelse og Indhold. Om Overøvrighedens aarlige Efterſyn af Skifteprotocollerne. Om ſaadant Efterſyn til ubeſtemte Tider. Om Caseunderſøgelſer hos Skifteforvaltere) . . . 437–448

§. 328. b. Skifterevisionen i Cancelliet. (Revisionen af de aarlige Skiftedesignationer. Om Collegiets Myndighed til at overføre Boets Forvaltning til en anden Skifteforvalter). 448–450

Femte Afdeling.

Omkostningerne ved Skifteveæſenet.

§. 329. A. Om Skifteſalæret, naar Boet enten behandles af den ordinære Skifteret eller Behandlingen bortfalder paa Grund af meddelt Bevilling, der fritager for Skiftehold.
(a. Naar Skiftebehandlingen tilendebringes. Den almindelige Regel om Skifteveæſenet i Sportelregl. af 22 Marts 1814 §. 86 Beregningen af Maſſens Størrelſe. For hvilke Forretninger Skifteſalæret ſkal anſees ſom Vederlag. Skifteſkriverens Salær. b. Naar Boets Behandling begynder, men ei tilendebringes af den ordinære Skifteret: Om de forſkjellige Tilfælde, hvor Boets Extradition finder Sted. c Naar Boets Behandling af den ordinære Skifteret bortfalder paa Grund af meddelte Bevillinger). . . . 451–464

§. 330. B. Om Skifteſalæret, naar Skiftet foretages af en extraordinær Skifteforvalter.
(Om det Gebyr, der i ſlige Tilfælde tilkommer den ordinære Skifteret. Om det Vederlag, hvorpaa de extraordinære Skifteforvaltere ſelv kunne have Krav) 464–468

Anmærkning. Om den Andel af Sportlerne, ſom tilfalde den Kongelige Casse. 469

Tolvte Capitel.

Om Auctionsvæſenet.

Indledning.

§. 331. Begrebet om Auction. (Om Auction ſom blot privat Forhandling. Grunden hvorfor ſamme ei har beholdt en blot privat Karakter i den danſke Ret) 470–473

§. 332. Om Auctioners Oprindelſe efter den danſke Lovgivning. (Frederik den Tredies Privilegium og Forordning om Commishandlen af 24 April 1661 for Kjøbenhavn. Sammes Indhold. Senere Beſtemmelſer om Auctionerne i Kjøbenhavn forinden den almindelige Forordning om Auctionsvæſenet af 19 December 1693. Beſtemmelſer i ſamme Tidsrum om Auctionsvæſenet i de vigtigſte

Stæder i Norge og for Kjøbstederne og Landet i Danmark. Frd. 9 Mai 1682 om Forauctioneringen af Børnegodset. Ved Frd. 4 Marts 1690 overførtes i Danmark Auctionsforvaltningen til Rettens Betjente, hvilket havde til Følge, at den efterhaanden antog Karakteren af actus judiciales). . . . . 474=484

Første Afdeling.

Om de til Auctionsforvaltningen autoriserede Personer, o: Auctionsjurisdictionen.

§. 333. Om Auctionsjurisdictionen i Almindelighed.
(Auctioner gaae i det Væsentlige ud paa administrative Forsamlinger, og Retstvistigheder forekomme kun undtagelsesviis som Incidentspunkter under samme: Dog betragtes Auctionsforretningen i den nærværende Lovgivning som en actus judicialis: de herhen hørende positive Bestemmelser. Omfanget af Autionsforvalterens Jurisdiction. Private kunne ei afholde egentlige Auctioner. Adstillelse imellem de ordinære eller almindelige og de privilegerede eller særegne Auctionsforvaltere) . . . . . 485=493

A. Om den ordinære Auctionsret.

§. 334. Om Auctionsjurisdictionen i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne. (Auctionsdirecteuren i Kjøbenhavn. De ham underordnede Assistenter og Copi=

ster. Besørgelsen af Auctionsskriveriet I Kjøbstæderne er Auctionsdirectionen ordentligvis overdragen til Byfogeden og Byskriveren. Enkelte Undtagelser) 494–499

§. 335. Om Auctionsjurisdictionen paa Landet. (1. Den Birkedommerne og Skriverne i de private Birker tilkommende Auctionsjurisdiction. Indskrænkningen af denne Jurisdiction efter Frd. 4 Marts 1690. Nærmere Bestemmelse i Frd. 21 Juni 1793 §. 5. a. De private Birkebetjentes Auctionsret, forsaavidt den svarer til Birkepatronens Skifteret: Dens Forhold til den almindelige patrimonielle Skiftejurisdiction: Der bliver især at tage Hensyn til de Personers Stilling, hvis Eiendele skulle forauctioneres, og om de Gjenstande, der skulle forauctioneres, tilhøre den Person, som ifølge sin Stilling er undergiven Birkepatronens patrimonielle Skiftejurisdiction: Flere herhen hørende Spørgsmaal. b. De private Birkebetjentes Ret til Forauctioneringen af faste Eiendomme og Løsøre, som ere Birkepatronen tilhørende, og denne selv lader sælge. Enkelte herhen hørende Spørgsmaal. 2. Den de Kongelige Retsbetjente tilkommende Auctionsjurisdiction. Disse ere den ordinære Auctionsret paa Landet. Om den Sognefogeden paa Landet tillagte Myndighed til at afholde enkelte ubetydelige Auctioner). . . . 499–515

§. 336. Om Auctionsjurisdictionen i de danske Besiddelser udenfor Kongeriget. (Island. De vestindiske og ostindiske Besiddelser. Kysten Guinea). 515–516

§. 337. Om Auctionsskriverne, Auctionsprotocollerne og Auctionsvidnerne. (Auctionsdirecteuren og Auctionsskriverens gjensidige Forhold. Om Foretagelse af enkelte Løsøreauctioner udenfor Auctionsprotocollen) 516–523

§. 338. Om Auctionsforvalterens Habilitet og Competence. (Forbudet i Pl. 9 Marts 1819 mod at Auctionsforvalterne kjøbe Noget paa Auctioner, som de selv afholde, eller holde Auction over eget Gods. Om de Collisioner, som kunne opstaae mellem flere Auctionsjurisdiktioner i Henseende til Stedet hvor de Gjenstande, der skulle forauctioneres, findes: Med Hensyn til faste Eiendomme og Løsøre: De herhen hørende mærkelige Bestemmelser angaaende faste Eiendommes Forauctionering i Pl. 28 Septb. 1821, og med Hensyn til visse rørlige Eiendommes Forauctionering i Frd. 27 Julii 1832 §. 4. Om Auctionsforvaltningens Udøvelse ved Befuldmægtigede paa de egentlige Auctionsbetientes Vegne) 523–534

§ 339 B. Den privilegerede Auctionsforvaltning, og andre Undtagelser fra den ordinaire Auctionsjurisdiktion. (Den ældre privilegerede Auctionsjurisdiktion for Geistlige og Militære. Den nærværende enkelte Institutter og fremmede Ministre indrømmede særegne Ret til egen Auctionsforvaltning. Om disses Ret til at benytte de ordinære Auctionsbetiente mod Vederlag efter Overenskomst. Anmærkn. Om de saakaldte Auctionsholdere) . . . 535–543

Anden Afdeling.

Om Betingelserne for at kunne fordre Forauctionering.

§. 340. A. Med Hensyn til Auctionens Gjenstand.

(Ældre Bestemmelser om at visse Varer ei kunde forauctioneres ere ophævede ved Pl. 4 Marts 1814. Derimod maa de endnu gjeldende absolute eller relative Forbud mod visse Gjenstandes Afhændelse ogsaa omfatte sammes Forauctionering. Enkelte specielle Anvendelser af denne Regel) 1–4

B. Med Hensyn til Auctionsreqvirentens Ret til at raade over den paagjeldende Gjenstand.

§. 341 a. Om og hvorvidt Auctionsretten ex officio skal paasee, at Auctionsreqvirenten har Raadighed over Gjenstanden for Forauctioneringen. (Om Auctionsretten ex officio skal paasee, at en tredie Mands Ret ei krænkes ved den tilsigtede Forauctionering: hvor Reqvirenten angiver sig som den umiddelbart Berettigede til den Gjenstand, der skal afhændes, enten urørlige eller rørlige Ting eller obligatoriske Rettigheder: hvor Reqvirenten vil lade de en Anden tilhørende Ting forauctioneres ifølge en særegen Adkomst, navnligen ifølge Udlæg eller som Medeier: hvor Auctionen reqvireres afholdt for Vedkommendes Regning. At Auctionen ex officio bør nægtes Fremme, naar der ved samme vilde tilfideſættes en Forskrift, hvis Overholdelse interesserer det Offentlige. Hvorvidt dette finder Anvendelse, naar Forauctioneringen kunde antages at komme i Strid med en Handels- eller Haandværkercorporations retlige Interesse). 4–17.

§. 342. b. Om de Indsigelser, som kunne fremkomme mod Auctionsreqvirentens Ret til at fordre Auctionen fremmet, og disses Paakjendelse. (Man kan ei fjerne de her opstaaende Collisioner ved den Regel, at Paastanden om Auctionens Fremme eller Standsning maa bifaldes, naar der stilles Sikkerhed for Følgerne, eller at Auctionen altid turde

fremmes saaledes, at Kjøberen kun erholder den Ret, Reqvirenten maatte have. Naar Parterne ere enige om at give Spørgsmaalet om Auctionens Fremme under Auctionsrettens Paakjendelse, maa denne i Almindelighed ogsaa kunne paakjende Indsigelsernes Realitet: Ere Parterne ei enige herom, maa Auctionsretten ved Kjendelse afgjøre Spørgsmaalet om dens Competence til at paakjende Indsigelsernes Realitet. Om Auctionsretten i Almindelighed er competent til at modtage Sikkerhedsstillelse for Følgerne af de gjensidige Paastande. — Dernæst at adskille følgende Tilfælde:

1. Hvor Gjenstanden for den tilsigtede Forauctionering er en obligatorisk Rettighed: Naar Indsigelsen fremsættes af den, mod hvem den Ret, der agtes forauctioneret, skulde haves: Naar Indsigelsen fremkommer fra en tredie Mand, navnligen fra den der angives at have cederet Fordringen til Reqvirenten.
2. Hvor Gjenstanden for den tilsigtede Forauctionering er en reel Ret, navnligen Eiendomsretten, over urørligt eller rørligt Gods. — a. Hvor Indsigelsen gaaer ud paa, at Reqvirenten ei har den reelle Ret, han vil afhænde ved Auctionen. — Naar herfor paaberaabes, at Reqvirenten aldeles mangler den Adkomst, som er fornoden til Stiftelsen af den reelle Ret, eller at der er en Mangel ved Adkomsten, eller at dens Virkning er ophævet ved et senere Factum: Hvorvidt Excipienten og hvorvidt Reqvirenten kan modsætte sig, at slige Indsigelsers Realitet procederes for og paakjendes af Auctionsretten. Om Virkningen

af Sikkerhedsstillelse i de omhandlede Forhold. — b. Hvor Indsigelsen gaaer ud paa at Reqvirenten vel har den reelle Ret, som tilsigtes forauctioneret, men at Excipienten har en personlig Ret, som er til Hinder for Auctionens Fremme. — Om Fuldbyrdelsen af den Kiendelse, at Auctionen bør fremmes, kan standses ved Appel.) . . . . 17=60

Tredie Afdeling.

Om Fremgangsmaaden ved Forauctioneringen.

§. 343. Om denne Fremgangsmaade i Almindelighed.
(Forskiellen mellem den frivillige og den saakaldte nødvendige Forauctionering) . . . . . 61=63

§. 344. A. Auctionens Reqvisition og Berammelse.
(Om skriftlig Reqvisition er fornøden. Om Auctionens Berammelse til en vis Dag eller Tid. Hvorvidt Auctionsretten i denne Henseende skal rette sig efter Reqvirentens Begiæring) . . . 63=65

§. 345. Auctionens Bekiendtgiørelse.
(Den almindelige Bekiendtgiørelle af Auctionen. Ved Auctionsplacater; om disses Affattelse, Trykning, Omsendelse, og Bekostning: ved Opslag; ved Auctionens Avertering i de offentlige Tidender; ved Trommeslag paa Byens Gader. Om Auctionsrettens Indseende med de nødvendige Auctioners Kundgiørelse. Særegen Bekiendtgiørelse

af visse Auctioner. Efter Canc. Circ. 17 Mai 1823 §§. 3 og 4, hvor visse offentlige Institutter ere interesserede ved en fast Eiendoms Salg. Efter Pl. 22 April 1817 til Efterretning for Prioritetshaverne i en fast Eiendom. Flere Anvendelsen af denne Placat vedkommende Spørgsmaal. Særegen Bekjendtgjørelse af visse Løsøreauctioner. Bekjendtgjørelse af hvilke enkelte Gjenstande der agtes forauctionerede: Ved faste Eiendommes Salg: Ved Forauctionering af Løsøre. Om Auctionscatalogerne) 66-82

§. 346. C. Auctionsconditionernes Affattelse og Indhold.

(Om Auctionsconditionernes Affattelse i Almindelighed. Ved frivillige Auctioner. Ved nødvendige. Naar udlagt Gods skal forauctioneres. Naar Gjenstande som ere under Skiftebehandling skulle forauctioneres. Opstaaer der Tvist om Conditionernes Indhold mellem de paagjeldende Interessenter i Boet, hører samme ordentligvis under Skifteretstens Paakjendelse: Støtter Indsigelsen mod Auctionsconditionerne sig imidlertid paa en af Skiftebehandlingen uafhængig Ret, hører den under Auctionsrettens Paakjendelse: Dennes Jurisdiction angaaer dog ei Punkter, som Reqvirenten fordrer inddragne under Conditionerne, men som ei vedkomme Forauctioneringen.

De vigtigste specielle Punkter, som pleie at udgjøre Auctionsconditionernes Indhold. a) Ved Forauctionering af faste Eiendomme: Betegnelsen af den Eiendom som sælges, navnligen Angivelsen af de samme paahvilende Behæftelser. Kjøberens Tiltrædelse af Eiendommen. Kjøbesummens Betaling. Tiden til hvilken den skal erlægges: Frd. 11 Septbr. 1833. Udredelsen af

Auctionsomkostningerne. Sikkerheden for Auctionsconditionernes Opfyldelse. Udstædelse af Auctionsskjødet. Værnetinget i Retssager som opstaae i Anledning af Auctionen. — b) Ved Forauctionering af Løsøre. Betegnelsen af Gjenstandene: Efter foreviist Prøve. Modtagelsen af det Solgte. Om Auctionsbudenes Approbation. Betalingens Erlæggelse: Om den paa samme givne Credit. Auctionsomkostningerne. Prorogation af Værnetinget.

Forandring af eller Tillæg til Conditionerne. Løfte om absolut Bortsalg. Kundgjørelsen af Auctionsconditionerne) 82-114

§. 347. **D. Om Vurderingen af de Gjenstande som skulle forauctioneres.**
(Om Afholdelsen af Vurderingsforretninger til Efterlevelse ved Auctioner. Hvorvidt samme ere fornødne. Ved faste Eiendommes Salg: Ved nødvendige og ved frivillige Auctioner. Om Omvurderinger, naar Auctionsbudet ei naaer Vurderingssummen, efter Frd. 19 Decbr. 1693 §. 3. Sammes Ophævelse ved Pl. 19 Juni 1822 §. 1) . . 114-126

§. 348. **E. Om Afholdelsen af Auctioner over faste Eiendomme.**
(De forelobige Auctioner over faste Eiendomme. Diemedet med samme. — Fremgangsmaaden ved de forelobige Auctioner: Hvorvidt den Høistbydende er bunden ved sit Bud fra den ene Auction til den anden. Betydningen af den tredie Auction. Betingelserne for at andre Interesserede i Salget end Reqvirenten kunne fordre en fjerde Auction: Paa hvilken Tid den 4de Auction af dem skal begjæres. Hvorvidt Reqvirenten af en nødvendig Auction kan forlange en fjerde Auction. Hvorvidt der kan blive at afholde en femte eller

flere Auctioner. Om den Høistbydende nogensinde kan tillægges en selvstændig Ret til at fordre Hammerslag paa sit Bud. — Fremgangsmaaden ved den endelige Auction. Om Opfyldelsen af de fastsatte Betingelser, navnligen Sikkerhedsstillelse, forinden Hammerslag gives. Om de Indsigelser, der kunne fremsættes mod Hammerslags Givelse fra Auctionsreqvirentens eller andre Vedkommendes Side. Om Udlæg til Eiendom naar Udlægshaverens Fordring ei dækkes ved det første Auctionsbud. — Om en fast Eiendoms Forauctionering paa Reqvirentens nærmere Approbation. Terminen inden hvilken Bestemmelse om Approbation skal gives. Hvorledes Underretning om samme kan meddeles. Om forgjæves Opraab) . . . 126–160

§. 349. **F. Afholdelsen af Auction over Løsøre.**

(Der forekommer ei her nogen Adskillelse mellem forelobige og endelige Auctioner: Fremgangsmaaden maa i det Hele være simplere og mindre omstændelig. Ved Forauctionering af udlagt Gods bor Udlægsforretningen produceres: Ellers behoves i Almindelighed ingen anden Adkomst end Besiddelsen. De vorlige Gjenstande blive ordentligvis at bringe frem paa Auctionsstedet; Undtagelser herfra. Om Ordenen, hvorefter Gjenstandene bor opraabes. Om selve Opraabet. De forskjellige Maader, hvorpaa der kan bydes. Hvorledes der skal forholdes, naar Flere paa engang gjøre samme Bud. Afgjørelsen af Tvistigheder om hvo der gjorde det høieste Bud. Naar Tilslag bor gives. Hvorledes der bliver at forholde, naar den Bydende lader det mangle paa den betingede contante Betaling. Om fortrinsberettigede Pant- eller Udlægshaveres Protest imod Auctionens Fremme.

Spørgsmaal om visse Gjenstande i Henseende til Forauctioneringen skulle betragtes som Løsøre eller faste Eiendomme) 161–174

§. 350. G. Om den egentlige Procedure for Auctionsretten.
(Denne Procedure opstaaer i Almindelighed som et Incidentspunkt under Auctionsforhandlingen. De ved den forekommende Modificationer af den ordinære civile Proces: Foregaaende Forligsmægling er ei fornøden, ei heller nogen egentlig Indstævning: Auctionens almindelige Kundgjørelse kan ei betragtes som en Indstævning af dem, der kunde have Noget mod Forauctioneringen at erindre: Hvo der kan møde for Auctionsretten: Proceduren skeer sædvanligvis ved Protocollation: Forhandlingsmaximens Anvendelse: Udsættelser: Den opstaaede Tvists Indladelse og Optagelse. Om selve Paakjendelsen) 174–186

H. Fuldbyrdelsen af det givne Tilslag.

§. 351. a) Ved Løsøreauctioner. (Ved Eiendomssalg er der at skjelne om det er en Qvantitet af et vist genus eller en individuel Gjenstand der forauctioneres: Om Fuldbyrdelsen ved Salg af offentlige Effecter, private Gjeldsbreve og Regningskrav. Auctionen kan og gaae ud paa Stiftelsen af nye Rettigheder. Auctionsbeløbets Betaling. Om Indcassatorer: Disses Salær. Om det fra Indcassationen hidrørende Sagsmaal. Om Forauctionering for første Kjøbers Regning) 186–199

§. 352. b) Ved Auctioner over faste Eiendomme. (Auctionsskjødets Udstedelse: At dette skal udstedes af Auctionsretten og ikke af den sælgende Eier. Om Auctionsdirecteurens og Auctionsskriverens Forhold i Henseende til Auctionsskjødets Udstedelse.

Betingelserne for samme: Om Sælgerens Adkomst skal være legitimeret. Hvorvidt de Eiendommen paahvilende Behæftelser skulle være berigtigede: Naar Eieren og naar en tredie Mand, navnligen en Udlægshaver, sælger Eiendommen. Afgjørelsen af de om Betingelsernes Opfyldelse opstaaende Tvistigheder. Om Indsigelser mod Auctionens Fremme kunne gjøres gjældende imod Auctionsskjødets Udstædelse. Auctionsskjødets Indhold. Det til samme fornødne stemplede Papir) . . 199–219

§. 353. I. Om Auctionsforretningens Beskrivelse 219–221

Fierde Afdeling.

Om Betydningen og Virkningen af Auctionsforvalterens Handlinger.

§. 354. Om disse Handlingers Karakter i Almindelighed.
(Deres administrative eller judicielle Karakter. Om Auctionsforvalteren selv kan forandre de af ham tagne Beslutninger. Om Adskillelsen mellem provisoriske og endelige Beslutninger) 222–228

§. 355. Hvorvidt Paaankning af Auctionsdirecteurens Handlinger er retligen mulig eller endog nødvendig.
(Blot provisoriske Beslutninger blive ei at indanke til Overretten: Derimod vel de endelige Beslutninger. Hvorvidt Parterne kunne enes om en

Forandring af den endelige Beslutning, og Auctionsdirecteuren herefter bør rette sig. Om Appels Nødvendighed, naar Auctionsrequirenten eller Nogen af de Bydende anse sig forurettede ved Auctionsrettens Fremgangsmaade. Hvorledes tredie Mand kan gjøre sin Anke over en slig ham formentligen tilføiet Forurettelse gjældende, og hvorvidt en anden Ret ved at bedømme Forholdet kan være bunden til hvad der er antaget ved Auctionsrettens usvækkede Kjendelse, naar den tredie Mand ikke har mødt ved Auctionen. Om Geheimeraad Stampes Anskuelse af disse Forhold og nogle herved fremkaldte Reskripter. Om der tilveiebringes Bevis imod en angiven Kjøber derved, at hans Navn er indført i Auctionsprotocollen. Hvad der gjelder naar den tredie Mand har mødt ved Auctionen) 228–247

Femte Afdeling.

Om de med Auctioner forbundne Omkostninger.

§. 356. (Auctionsgebyrene. Hvorvidt disse blive at udrede ved Auctioner over Staten tilhørende Eiendomme og Arbeider som skulle udføres for det Offentlige. Pl. 1 Novb. 1842 om Auctioner paa Kjøbenhavns Børs over offentlige Effecter. De Auctioner paalagte Afgifter til det Offentlige. Til Fattigvæsenet; Til Justitsfonden. Afgift af Auctionscataloger. Afgift til Børsen i Kjøbenhavn. Anm. Om Controlbestemmelser sigtende til at betrygge Lovgivningens Forskrifter om Auctioner) . 247–256

Læren om Appellation.

Indledning.

5 Deel. (I. Udk. 40 Bind.) Side.

§. 357. Om Retsmidler i Almindelighed og Appellation i Særdeleshed. (Om Nødvendigheden af de afsagte Retsdecreters Prøvelse. De forskjellige Former for denne Prøvelse. Om Sagens gjentagne Prøvelse af den samme Ret, der har afsagt Decretet, kan være hensigtsmæssig: Om en saadan Prøvelse, naar den overordnede Ret har tilkjendegivet at den tidligere Behandling af Sagen har været ulovlig, d: efter foregaaet Cassation. Om Sagens Prøvelse og selvstændige Afgjørelse ved egentlige Appellations-Retter. Om den i flere fremmede Proceslovgivninger forekommende Adskillelse af forskjellige Retsmidler imod Retsdecreter, og sammes forskjellige Former. Efter den danske Proceslovgivning tilstedes i Almindelighed kun en og samme Appel af Sagen, hvor hine fremmede Retter foreskrive forskjellige Retsmidler. Det herefter i den danske Ret hjemlede Begreb om Appel) 259-273

Første Capitel.

Om de forskjellige Instantser og Instantsfølgen.

§. 358. Om de sædvanlige Instantser. (Underretterne, de almindelige Landsoverretter og Høiesteret. Over-

politiretterne paa Landet, General- og Overkrigsretten, Overadmiralitetsretten) 274-277

§. 359. Om Inſtantſerne i Kjøbenhavn. (De fleſte derværende Retter ſtaae umiddelbart under Høieſteret, ſaaſom Hof- og Stadsretten, de fleſte dømmende Sectioner af denne Ret, Kjøbenhavns Søret, Politiretten, Commisſarier i Kjøbenhavn. Appel af viſſe Foged-Decreter kan dog ſkee til Hof- og Stadsretten ſelv) 277-279

§. 360. Adſkillige Retter udenfor Kjøbenhavn, der ſtaae umiddelbart under Høieſteret. (1. Land- og Sømiliceſeſſionerne. 2. De oſtindiſke Underretter. 3. De grevelige og friherlige Birketing: Flere herhen hørende Spørgsmaal. 4. Lehnsbeſidderne i deres Egenſkab ſom Skifteforvaltere. 5. Commisſarier udenfor Kjøbenhavn. 6. De ordinære veſtindiſke Skifteretter. 7. De grønlandſke Handelsinſpecteurer. 8. Samfrænder) 279-287

§. 361. Om Nødvendigheden af at iagttage den foreſkrevne Inſtantsfølge og Undtagelſerne herfra. (Den almindelige Frihed til at prorogere Værnetinget finder ordentligvis ikke Anvendelſe med Hensyn til Inſtantsordenen. Dette maa ogſaa gjelde Hensyn til Forholdet mellem de almindelige Landsoverretter og Overpolitiretterne paa Landet. Derimod kunne viſſe Sager paa Grund af deres Beſkaffenhed appelleres lige til Høieſteret, ſaaſom: 1. Kammerſager. 2. De Sager, hvori Nogen anklages for Rettens Fornegtelſe og voldſomme Tvang: Om Vanſkeligheden ved at beſtemme Begrebet om Rettens Fornægtelſe, og end mere ved at give et Begreb om Rettens voldſomme Tvang, efter den Udſtrækning ſom Praxis har givet diſſe Begreber. At Beſtemmelſen om diſſe Sagers Indankning lige til Høieſteret i L. 1—6—19

kun er tilladende. 3. Sager, hvori der gives en særegen Bevilling til sammes Indankning lige for Høiesteret) 287–303

Andet Capitel.

Om Gjenstanden for Appel.

§. 362. A. Om Appellabiliteten med Hensyn til Gjenstandens Natur og Beskaffenhed.
(Alle judicielle Handlinger, men ogsaa kun disse, ere Gjenstande for Appel. Anvendelsen heraf paa: 1) De egentlige Domstole. 2. Fogedretterne. 3. Skifteretterne: Hvorvidt nogle af Skifteforvalterens Foretagender ikke kunne blive Gjenstand for Appel. 4. Auctionsretterne. 5. Rettens Skriver. Om Notarii publici Handlinger kunne blive Gjenstand for Appel) 304–313

§. 363. Fortsættelse. — Om nogle Undtagelser fra den ovenomhandlede almindelige Regel. (I enkelte Tilfælde kunne Forhandlinger, uden at være judicielle, blive Gjenstand for Appel, saasom visse Handlinger af Forligelsescommissionen, visse Handlinger af Nationalbankens Direction, og Decisioner af det af samme aflagte Bankregnskab. Hvorvidt Decisioner af Regnskab for offentlige Stiftelsers Midler, og Kjøbenhavns Magistrats Decision paa Værgemaalsregnskaber kunne blive Gjenstand for Appel) 313–318

B. Om Appellabiliteten med Hensyn til Gjenstandens Vigtighed og Værdi.

§. 364. 1. Med Hensyn til personlige Rettigheder og Forhold. (Nødvendigheden af Appellens Begrændsning med Hensyn til objectum appellabile og summa appellabilis. Sager, der angaae personlige Rettigheder og Forhold kunne ordentligvis altid appelleres. Undtagelser fra denne Regel efter den nyere Lovgivning med Hensyn til Appel fra Overretterne til Høiesteret. Hvorvidt der ved Appel af Domme, der ikjende Straffebøder, kan fordres en summa appellabilis) 318–325

§. 365. 2. Med Hensyn til Formuerettigheder. (En vis summa appellabilis er først ved den nyere Lovgivning foreskrevet for Appel fra Underretterne til Overretterne. Summa appellabilis ved Appel til Høiesteret efter Loven og den senere Lovgivning: Om flere herhen hørende Spørgsmaal. Summa appellabilis ved Appellation til Overadmiralitetsretten) 325–334

§. 366. 3. Fortsættelse. — Nærmere Regler med Hensyn til Anvendelsen af Forskrifterne om *summa appellabilis*. (1. At der i Almindelighed kun bliver at tage Hensyn til Hovedstolen, eller Værdien af den egentlige Gjenstand for Processen. Om Processens Omkostninger nogensinde kunne komme i Beregning ved Bestemmelsen af summa appellabilis. 2. At Servituter og deslige Rettigheder altid maa ansees som objectum appellabile. 3. Hvorledes der bliver at forholde naar Sagen angaaer periodiske Præstationer. 4. Om de Tilfælde, hvor en Sag om et mindre Pengebeløb middelbart gaaer ud paa Afgjørelsen af en betydeligere Forpligtelse. 5. Hvor'edes der bliver at forholde i Sager der bestaae af flere Poster: Om Betydningen af de

forskjellige Posters Conneritet og flere herved opstaaende Forviklinger. 6. At der i Almindelighed maa tages Hensyn til det Beløb, hvorfor der ved Appellationsinstantsen paastaaes Dom, og ikke til den Deel af dennes Indhold, i Hensende til hvilken Appellanten anseer sig forurettet. Nærmere Anvendelse af denne Regel paa Sagsøgerens og den Sagsøgtes Stilling. 7. Om Anvendeligheden af Reglerne om summa appellabilis paa Interlocutorier og andre præliminære Retshandlinger. 8. Om Fogedforretningers Appellabilitet. — Parterne kunne ei gyldigen vedtage Afvigelser fra Lovgivningens Bestemmelser om summa appellabilis) . 334–357

Tredie Capitel.

Om Parterne i Appellationssager.

§. 367. (Om de personlige Egenskaber, der fordres hos Parterne, gjelde i det Hele de samme Regler som for Parterne i første Instants. De almindelige Regler om den active og passive Competence i Appellationssagen. Om Parternes gjensidige Stilling under Appellationssagen i Forhold til deres Stilling under Underretssagen. Hvorvidt Alle, der have Deel i Processen ved den underordnede Ret, skulle deltage i Appellationssagen: Anvendelsen af Reglerne om litis consortium paa Appelsager, navnligen ved Appel af Foged-, Skifte- og Auctionsforretninger. Hvorledes Appellationen stundom

kan udvides til andre Personer end dem, der paa Sagens tidligere Stadium have deltaget i samme. Om vedkommende Retsbetjents Inddragelse under Appellationssagen) . . . . . 358=366

Fjerde Capitel.

Om de Tidsbestemmelser, der have Indflydelse paa Adgangen til at iværksætte Appel, samt om Renunciation paa samme.

§. 368. **A. Fra hvilket Tidspunkt det er tilladt at appellere. Om Fdg. af 17 Mai 1690.** (Den almindelige Regel er, at Appel kan iværksættes strax. Derfra er skeet en meget omfattende Undtagelse ved Fdg. 17 Mai 1690, hvorefter Afskeder eller Interlocutorier først kunne appelleres i Forbindelse med Hovedsagen. Denne Bestemmelse kan dog ei gjelde alle Kjendelser under en Sags Drift: den kan alene være at forstaae om de Kjendelser, hvorved Dommeren erklærer sig berettiget til en Virksomhed, hvorimod der er protesteret, men ei om de Kjendelser, hvorved Dommeren undslaaer sig for at iværksætte, hvad der af ham er begjært. Om denne Distinctions Anvendelse paa: 1) De Kjendelser, hvorved en Retssag tillægges Fremme: hvorledes der bliver at forholde naar Kjendelsen her angaaer et Contrasøgsmaal.

2. Kjendelser i Anledning af fremsatte Inhabilitetsindsigelser imod en Retsbetjent. 3. Kjendelser hvorved en begjært Anstand negtes. 4. Kjendelser hvorved et afsagt Interlocutorium negtes beskrevet. 5. Kjendelser i Anledning af Uskikkelighed for Retten. — Anvendelsen af de fremstillede Regler paa Vidne-, Syns- og Edsfager, saavelsom paa Fogedforretninger, Skifter og Auctioner. Om den Sikkerhedsstillelse, som kan blive at fordre i Anledning af Forordningens Anvendelse paa de sidstmeldte Forretninger. Hvorledes de i Fdg. 17de Mai 1690 hjemlede Regler kunne forenes med Pl. 26de August 1785 og 2den Juni 1819 §. 1 om et Skiftes Udsættelse paa Grund af en Skiftedecisions Appellation. — At en Kjendelse paaankes som Rettens Fornegtelse eller voldsom Tvang bevirker ei en Undtagelse fra de i Fdg. 17 Mai 1690 grundede Regler) 367-382

§. 369. **B. Inden hvilken Tidsfrist der bør appelleres. Om *fatalia appellationis*.**

(Om Forskjellen mellem termini executionis og fatalia appellationis. De ordinære fatalia appellationis. De extraordinære) 382-387

§. 370. Fortsættelse. — Nærmere Regler for Anvendelsen af Forskrifterne om *fatalia appellationis*, (Fra hvilken Tid Appellationsterminen regnes: Med Hensyn til egentlige Domme og præliminære Kjendelser. De bestemte Aar eller Maaneder ere at forstaae om den almindelige Calendertid. Om det er fornødent, at Ankestævningen er forkyndt inden Fristens Udløb. Hvorvidt Appellationsfristen afbrydes ved en i rette Tid udtagen Ankestævning, naar denne lider af en Mangel eller ikke beborigen forfølges) 388-394

§. 371. Fortsættelse. — Om Følgen af at Appellationsterminen forsømmes. — Om Opreisningsbevillinger og deres Virkning. (Om disse Bevillingers Udfærdigelse. Hvorlænge de kunne ventes bevilgede. Inden hvilken Tid Bevillingen skal benyttes. Om Retsbetjentens Fritagelse for Ansvar, naar Appellen skeer ifølge Opreisningsbevilling efter Udløbet af de ordinære fatalia appellationis: Om samme Fritagelse for Ansvar kan indrømmes, naar Ankestævningen er udtagen inden Udløbet af de ordinære fatalia appellationis, men, formedelst en Mangel ved samme, ny Ankestævning maa udtages efter Udløbet af fatalia: Retsbebetjenten fritages ei for Ansvar ved Udløbet af de extraordinære fatalia appellationis. Modificationer af denne Regel med Hensyn til visse Skiftedecisioner) . . 394-407

§. 372. Fortsættelse — Om de Appellationssager, med Hensyn til hvilke fatalia appellationis ikke have nogen Anvendelse, og om Virkningen af Parternes Samtykke i denne Henseende. (Fatalia appellationis finde ingen Anvendelse 1. Naar der appelleres til Stadfæstelse. 2. Naar der ikke ankes over Rettens Behandling, men over at Modparten har begaaet nogen Uredelighed eller Falskhed i Sagen. 3. Naar Anken gaaer ud paa en *querela nullitatis insanabilis*. Der haves ingen positive Bestemmelser til Hjemmel for denne Undtagelse fra Appellationsfristen. Dog erkjendes samme udentvivl baade i Theori og Praxis. Hvorledes denne særegne og qualificerede Nullitetsklage bør adskilles fra den almindelige simple Nullitetsklage. Hvorvidt den kan indrømmes paa Grund af, at den Vedkommende er bleven uvidende om det Passerede, eller han manglede Myndighed til at ratihabere det Passerede, eller der endeligen er begaaet Feil af

den Beskaffenhed, at der ikke kan finde nogen gyldig Renuncation Sted med Hensyn til samme. Om Anvendelsen af den sidste Grund paa flere forskjellige Tilfælde, saasom naar den, der har fungeret som Retsbetjent, har manglet den fornødne Autorisation, eller Retten har været behæftet med en Incompetents, som ikke kunde hæves ved Parternes Samtykke, eller en væsentlig Mangel har fundet Sted med Hensyn til Retsbetjentens Habilitet, eller endeligen selve Indholdet af Retsdecretet laborerer af en væsentlig Mangel. Det Usikkre i de fremstillede Regler, som hidrører fra Manglen af positive Bestemmelser.
4. Om Appellation efter Udløbet af fatalia kan tilstedes paa Grund af Vederpartens Samtykke 407–438

§. 373. C. Om Renunciation paa Appel.
(Om den udtrykkelige Renunciation. Om den stiltiende Renunciation. Hvorvidt samme kan udledes deraf, at Domshaveren lader Dommen forkynde for Vederparten, eller lader den exequere, eller deraf at Domfældte lader Executionstærminen hengaae uden at appellere, eller frivilligen opfylder Dommen. De positive Bestemmelser om en vis Renunciation paa Appel i Fdg. 14 Sept. 1792 med Hensyn til Edsdomme og i Forordn. 23de Mai 1827 §. 1 med Hensyn til Skilsmissedomme) 438–445

Femte Capitel.

Om den Hensigt eller det Øiemed, der kan søges opnaaet ved Appel, og om Nødvendigheden af at iværksætte samme.

---

§. 374. **A. Om Hensigten eller Øiemedet med at appellere.**

(1. At see den paaankede Retshandling kjendt ufterrettelig, totalt, eller partielt. Om Annullation ex officio. 2. At erholde Sagen hjemvist til ny og lovligere Behandling og Paakjendelse ved den underordnede Ret. Denne Paastands Forbindelse med Paastand om partiel Annullation. Om Procedure alene til Hjemvisning. Om Hjemvisning kan finde Sted ex officio. 3. At erholde Underretsdommen prøvet i Realiteten og forandret. 4. At erholde Underretsdommen stadfæstet. — Om en Forbindelse af de nævnte forskjellige Øiemed, cumulativt eller alternativt. Om det Øiemed med Appellen at drage vedkommende Retsbetjent til personligt Ansvar) . . 446–461

§. 375. **B. Om Nødvendigheden af at iværksætte Appel.**

(At en absolut Nødvendighed i Almindelighed ei finder Sted. Om den relative Nødvendighed af Appel. Om Midlerne til at bevirke et andet Resultat end det ved den underordnede Ret givne, uden Appel. 1. Ved mindeligt Forlig med Modparten. 2. Ved en undtagelsesvis forekommende Befoielse til at procedere om samme Gjenstand i

første Instants. 3. Forsaavidt Retsbetjenten selv kan forandre sit Decret. 4. Forsaavidt extraordinær Hjelp kan erholdes hos Øvrigheden mod Retsbetjenten. Enkelte positive Bestemmelser herom) 461-474

Sjette Capitel.

Om de almindelige Grundsætninger og Regler, der anvendes ved Appellationssagers Behandling og Paakjendelse.

§. 376. A. Om Appellationssagers Behandling i Almindelighed.
(Rettergangsmaaden ved Landsoverretterne, Overpolitiretterne og Høiesteret er vel i flere Henseender forskjellig, men der blive dog flere betydelige Grundligheder tilbage, som tilstede Fremstillingen af visse almindelige Regler for Appellationsproceduren) 475-478

§. 377. B Om Appellens Erklæring og Forligsmægling med Hensyn til Appelsager.
(En særegen Erklæring af Appel er i Almindelighed ei nødvendig i civile Sager; ligesaalidet en særegen Appellationsproceduren forudgaaende Forligsmægling) 479-481

§. 378. C. Om Appellationsstævninger.
(Om Appellationsstævningens Nødvendighed. Om Underdommerens Indvarsling. Hvorledes genus causa bliver at angive. Om Angivelsen af Hensigten med Appellationen. Anførselen af de extraordinære Omstændigheder, som skulle holde den ellers ugyldige Ankestævning i Kraft. Om Contra-, Continuations- og Intervenientstævninger i Appellationsinstantsen) 482-493

§. 379. D. Om de fornødne Akters Fremlæggelse under Appellationssager.
(Den nødvendige Beskrivelse i Akts-Form. Følgerne af at formelig Act ei fremlægges. Om Actens Fuldstændighed. Nødvendigheden af Situationskorts Fremlæggelse i visse Sager) . . 493-498

E. Om Appellationsprocedurens Afhængighed af Proceduren ved den underordnede Instants.

§. 380. 1. Med Hensyn til Sagens Gjenstand. (Overdommeren skal i Almindelighed ikkun tage det Samme under Paakjendelse, som har været Underdommeren forelagt og af ham er blevet paakjendt. Om Anvendelsen af denne Grundsætning og de Undtagelser der kunne gjøres fra samme. Med Hensyn til Sagens Gjenstand) 498-501

§. 381. 2. Med Hensyn til Sagens Tilstand. (Sagen skal paakjendes i den samme Tilstand, hvori den har været paakjendt ved Underretten. Denne Regel udelukker dog ingenlunde de ny Indsigelser, der kun angaae selve Appellationsprocessen. Ei heller forandres Sagens Tilstand ved alle ny Anbringender, som allerede kunde være benyttede ved Underretten. Man maa skjelne mellem om de angaae a) Formalitetsindsigelser som ikke ere fremkomne ved Underretten. b) Ny

Argumentation in jure. c. Nye Bevisligheder for omtvistede factiske Omstændigheder. Om disses Benyttelse for Overretten efter at den i L. 1—13-27 foreskrevne Ed er aflagt eller efter dertil erhvervet Bevilling: Om de Tilfælde hvor nye Bevisligheder kunne benyttes uden saadan Ed eller Bevilling. At Vederparten, naar ny Bevisligheder fremkomme, maa kunne benytte nye Modbeviser. d. Nye factiske Anbringender. Hvorvidt der kan ventes Bevilling til at fremkomme med samme: Hvorvidt de undtagelsesvis uden Bevilling kunne tilstedes i visse Tilfælde: Om Vederparten ved deres Fremførelse erholder Ret til fra sin Side at fremkomme med nye factiske Erindringer). . . 502-516

§. 382. 3. Med Hensyn til hvad der er blevet paakjendt ved den underordnede Ret.
(Overretten kan ei paakjende, hvad Underretten ei har paakjendt, men der maa da procederes til Sagens Hjemvisning. Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Gjenstanden virkeligen er forbigaaet af Underretten. — Om Anvendelse af de i de sidste Paragrapher fremstillede Regler paa den af en tredie Mand iværksatte Appel) 516-521

F. Om Appellationssagers Paadømmelse.

§. 383. Om Dommes Affattelse m. v. i Appellationssager.
(Om den Orden i hvilken de forskjellige Momenter i Appellationssagen blive at afhandle i Dommen. Hvorvidt Overdommeren er bunden ved Parternes Procedure og Paastand, navnligen i Politiretssager. Om den brugelige Terminologi ved Domsconclusionens Affattelse. Om Executionsterminen og Tvangsclausulen) 522-530

§. 384. Fortsættelse. — Om Processens Omkostninger i Appellationssager. (Bedømmelsen af Underrettens Bestemmelser om Processens Omkostninger ved samme. Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Udredelsen af Processens Omkostninger ved selve Appellationsinstantsen. I det Væsentlige maa de samme Grundsætninger gjælde som ved Underretten, dog med nogle særegne Modificationer. Om de Tilfælde hvor Underretsdommen i alle Maader bliver kjendt ved Magt, og det omvendte Tilfælde hvor den, der har vundet Sagen ved Underretten, taber den ved Overretten. Hvad der gjælder naar der blot er appelleret til Stadfæstelse, naar det er præliminære Kjendelser, som blive appellerede, og naar Appellen angaaer hvad Underretten af egen Drift har foretaget. Om den indstævnte Underdommers Ret til at erholde sig tilkjendt de ham forvoldte Omkostninger. Hvorledes der i Overretsdommen kan gives forskjellige Bestemmelser om Procesomkostningernes Udredelse for de forskjellige Instantser) 530–541

§. 385. Fortsættelse. — Om de øvrige accessoriske Momenter, der kunne være at paakjende ved Domme i Appellationssager. (De forskjellige Mulkter, Vedkommende kunne blive at idømme i Appellationsinstantsen) 542–544

Syvende Capitel.

Om Appellationsproceduren ved de almindelige Landsoverretter.

---

§. 386. (1. Indſtævningen. Stævningens Affattelſe. Varslet. Særegne Beſtemmelſer om viſſe Indſtævninger af Skiftebehandlinger. 2. Incaminationen og Saggivelſen. Om Udſættelſe af Sagens Deduction. Om Saggivelſens Indhold. Om særſkilt Procedure af Sagens Formalitet og Realitet, og den Orden hvori de til ſamme hørende Momenter maa behandles. Om Proceduren kan ſkee ved Protocollation. 3. Indſtævntes Tilſvar. 4. Indſtævntes Procedure ſom Contracitant. Hvor der er contraſtævnet til Stadfæſtelſe af Underretsdommen. 5. Hvorlænge Overretsproceduren kan fortſættes. 6. Om den Indflydelſe Fremførelſen af ny Dokumenter eller ny Erindringer kan have paa Proceduren. 7. Følgerne af Udeblivelſer ved Overretten. 8. Terminerne inden hvilke Overretsdomme ſkulle affiges og exeqveres. 9. Udfærdigelſen af Overretsacter) 545–566

Ottende Capitel.

Om Proceduren ved Overpolitiretterne for Landet.

§. 387. (Der skal med samme i det Hele forholdes som ved Proceduren ved Underpolitiretterne. Appellens Iværksættelse ved simpel Klage. Om Gjentagelse af Forligsmæglingen. Sagførere kunne ikke møde ved Overpolitiretten. Om Udeblivelser ved Overpolitiretten. Sagens Paadømmelse. Den herved brugelige Terminologi. Anm. Om Paaanknin-ger af Politiretssager paa Færøerne og paa Island) 567-572

Niende Capitel.

Om Proceduren ved Høiesteret.

§. 388. (De oprindelige Bestemmelser om Høiesterets Holdelse. De nu gjældende. De særegne Momenter i Høiesteretsproceduren: Indstævningen for Høiesteret. Om Høiesteretsordenen: De anticiperede Sager. Formen for Høiesteretsstævninger. Forkyndelsesmaaden. Varslet. Om Anvendelsen af offentlig Indstævning; L. 1—4—10 og 12. Om Forskrifterne angaaende Indvarslingen af dem, der boe i Norge, endnu ere gjældende. Om Indstævningen i de Sager, der ere anticiperede. Modifica-

tioner i den Orden, hvori Sagerne efter Høiesteretś-Chartet skulde foretages. Sagforelsen for Høiesteret. Mundtlig og offentlig Procedure. Repliken og Dupliken. Hvorvidt der kan tilstedes en forelobig Procedure og Paakjendelse af Sagens Formalitet. Om en Blanding af skriftlig og mundtlig Procedure i visse Tilfælde. Hvorledes der forholdes med skriftlig Procedure for Høiesteret. Om Fremlæggelse af nye Dokumenter for Høiesteret. Reglerne om Virkningen af Parternes Udeblivelse ved Høiesteret: Naar begge Parter udeblive: Om den simple Udeblivelsesdom i sligt Tilfælde. Naar Citanten udebliver og Indstævnte møder. Naar Indstævnte udebliver. Naar Udeblivelser for Høiesteret kan siges at være tilstede. Om Voteringen i Høiesteret og Dommenes Indhold m. v. Om Udfærdigelsen af Høiesteretsacterne) 573-599

Tiende Capitel.

Om Virkningerne af Appellation.

§. 389. (Adskillelsen mellem Appels suspensive og devolutive Virkning. Den danske Proces hjemler ei den Anskuelse, at Jurisdictionen devolveres fra Underretten til Overretten. Hver Instants har sin eiendommelige Competence. Betydningen af Appellens suspensive Virkning med Hensyn til det indankede Decrets Fuldbyrdelse eller Udførelse, og

dets øvrige Virksomhed. Følgerne af at dette Decrets Virksomhed ei er tilintetgjort, men kun suspenderet, navnligen naar det gaaer ud paa at constituere en vis Tilstand. Den umiddelbare Virkning af selve det Forhold, som ligger til Grund for Dommen, afficeres ei ved dennes Appel. Suspensionen af det appellerede Decrets Retskraft kan i Almindelighed ei have tilbagevirkende Indflydelse paa hvad der allerede lovligen er foretaget efter det appellerede Decret. Om den suspensive Virkning af Appellen i Henseende til Forholdet mellem de flere underordnede Instantser, naar Sagen indankes til Høiesteret. 600–616

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF
K
0041524
vol.6.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 03 05 09 029 8